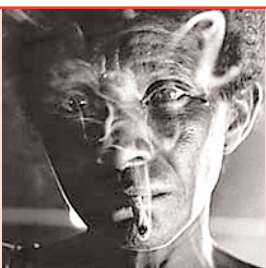

► Resistència a l'Irak

Roda el món // Pàgina 19

Les notícies que arriben d'Iraq només informen de violència intercomunitària, però el 90% dels atacs corresponen a la resistència que combat les forces d'ocupació.

► Nucli d'Estudis

Què es cou // Pàgina 22

El NEB assessorà les comunitats dels 'quilombos' del Brasil en la gestió del retorn de terres endegat pel Govern de Lula. Dos membres de l'organització estan de visita a Catalunya.

► Cervantes o Servent?

Expressions // Pàgina 24

La pel·lícula de Pilar Montoliu, *Enigma Cervantes*, amb guió de Jordi Bilbeny, posa en dubte l'espanyolitat de l'escriptor més emblemàtic de la literatura castellana.

directa

setmanari de comunicació

núm. 19 // 27 de setembre de 2006

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Esclata el moviment social per l'habitatge digne

>>> De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

EL 30 DE SETEMBRE, MANIFESTACIÓ A BARCELONA PEL DRET A LA VIVENDA

>> Així està el pati // Pàgina 10

Aturada a la rotativa de 'La Vanguardia'

Conservar les condicions laborals aconseguides després de 125 anys de lluita. Aquest és l'objectiu principal del personal dels tallers d'impressió de *La Vanguardia* que, des del 7 de setembre fa tres jornades de vaga a la setmana.

La subrogació de les persones encarregades d'imprimir el diari, que s'ha fet efectiva a principis d'aquest mes, ha posat en perill un conveni del qual se'n sentien orgullosos. Un dels exemples més explícits de com poden arribar a canviar les condicions laborals de la plantilla de tallers es troba en els salaris. Amb els nous contractes, es redueix a més de la meitat la retribució que reben per dia treballat.

Les 240 persones afectades per la divisió d'empreses que està fent el Grup Godó han protagonitzat diverses protestes pels carrers de Barcelona per reivindicar que no se'ls apliqui un nou conveni.

Mentrestant, tot i la vaga, *La Vanguardia* continua imprimint-se a través d'empreses externes. Una operació que la plantilla dels tallers ha denunciat per considerar-la il·legal.

Treballadors de *La Vanguardia* es van manifestar el passat divendres 22 de setembre

Edu Bayer

>>> Així està el pati // Pàgina 11

El President de Seat recull la Creu Sant Jordi entre xiulets

La concessió del guardó oficial de la Generalitat a Andreas Schellef, president de Seat i responsable de l'acomiadament de 660 treballadors ara fa nou mesos, ha despertat una forta polèmica.

Unes 500 persones es van concentrar davant del Liceu el dia de la cerimònia de lliurament. A dins també es van deixar sentir els xiulets en el moment en que Schellef recollia el guardó, als que va respondre amb un provocatiu senyal de victòria.

ESPAI GRATUÏT DE PROPAGANDA ELECTORAL

Joan Saura, d'esquerres i de debò?

El president d'Iniciativa per Catalunya-verds obre la secció que durant les pròximes setmanes, i fins a les eleccions de l'1 de novembre, dediquem a analitzar l'actuació política dels cinc partits amb representació parlamentària, centrant-nos, especialment, en els seus candidats.

En aquest número, repassem l'estratègia política d'un Saura que ha aconseguit mantenir-se en el poder cedint en temes que assegurava irrenunciables com el polèmic túnel de Bracons, i que ha sobreviscut gràcies als incondicionals d'EUiA. Tot plegat, mentre ell i la seva dona dona vesteixen "a l'última".

Així està el pati // Pàgina 16

>>> Així està el pati // Pàgina 9

UGT distingeix Manuel Allué, carceller sancionat per maltractaments

Serà el pròxim 5 d'octubre quan la UGT reconeixerà la feina feta per Manuel Allué, el líder de la branca més dura dels funcionaris de presons. El sindicalista ha format part del sector que es va oposar a la investigació oberta arran del motí al Centre Penitenciari de Quatre Camins l'abril de 2004. En aque-

lla ocasió UGT-Presons va posar tots els entrebancs possibles a la recerca dels responsables dels presumptes maltractaments a 40 interns que havien participat a la protesta.

No ha estat, però, la primera vegada que Allué s'ha vist relacionat amb aquest tipus de denúncies. El funcionari de presons ha estat sancionat per utilitzar un "rigor innecessari" en una intervenció a la cel·la del departament especial del mateix centre. Les crítiques pel reconeixement de la UGT a Manuel Allué no han trigat a sorgir després que, des de diversos sectors, com entitats de suport als presos, s'hagi reiterat la vinculació del funcionari

amb l'extrema dreta. Unes acusacions que sempre ha negat. El sindicat distingirà Manuel Allué en les primeres jornades penitenciàries organitzades per la UGT, on hi seran presents els màxims responsables penitenciaris de Catalunya i l'Estat espanyol.

Editorial

Promeses electorals

A bans de les eleccions, les promeses corren d'un míting al míting rival, de les planes del periòdic afí a cert partit a les planes de la competència. Als mitjans públics, les quotes electorals, protestades tímidament pels seus professionals, asseguren la reproducció dels seus eslògans. La crítica es dilueix.

Els guions s'improvitzen, si cal, perquè "si aquell promet 100.000 nous habitatges de protecció, jo en faig el doble", i "si ahir vaig dir que crearem la mateixa quantitat, però de llocs de treball, demà conclouré que, vaja, baixarem les xifres d'atur fins a percentatges mai vistos". Després serà fàcil rectificar, "direm que l'economia en aquest món globalitzat marca les polítiques locals i que l'economia es regeix per principis en els quals els polítics no hi podem incidir". "En les properes eleccions continuarem amb el mateix joc. I, en principi, el joc anirà bé. Sempre ens ha anat bé".

D'una manera o una altra. Durant les properes cinc setmanes, prèvies a les eleccions al Parlament, aquest setmanari dedicarà un espai per recordar quines van ser les promeses que van fer ara fa quatre anys dels partits que hi són representats. Cada setmana, un partit diferent. També afegirem dades sobre els seus principals responsables, els seus interessos econòmics... Potser durant la campanya, aquests partits repetiran les promeses a les quals nosaltres ens referirem i potser DIRECTA haurà de tornar a recordar-les d'aquí quatre anys.

Fins que es digui prou.

Pensem, doncs existim

La victòria estètica

✉ Roger Palà
/directa@setmanaridirecta.info/

Qualsevol lector de DIRECTA que s'hagi deixat caure per algun dels multitudinaris concerts del BAM la darrera Mercè, haurà constatat a simple vista que sembla que cada cop hi ha més gent "del rotllo". Efectivament, no més ho sembla. Des de fa uns cinc anys, s'ha universalitzat entre la gent més jove —aquesta franja entre els 18 i els 25 anys— l'estètica radicalilla. Ja sabem de què parlem: els pentinats de tall esbiaixat, les arracades en els llocs més insospitats, o les samarretes de contingut ideològic més o menys difús, que ja han generat una petita indústria al seu voltant.

El que podríem anomenar *look* del rotllo es va començar a popularitzar en els ambients juvenils més polititzats a mitjans dels anys noranta, amb l'esclat del

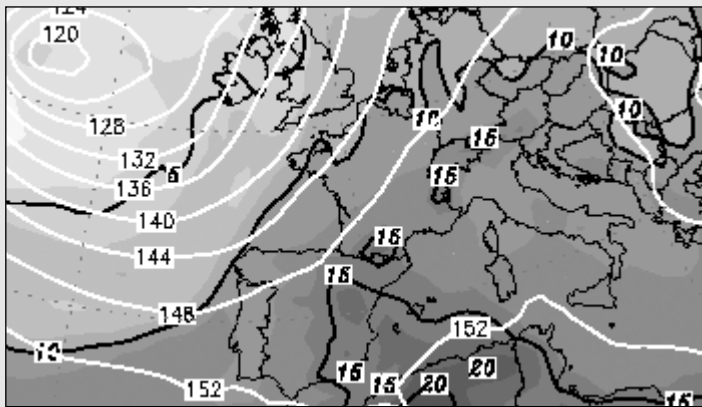
moviment okupa. Aquestes característiques de "moda alternativa", bàsicament importades dels joves bascos, tenien en un primer moment una significació gairebé tribal: en qualsevol facultat, al carrer o a la feina, podies saber qui era del rotllo fent servir un paràmetre únicament estètic.

Sembla que cada cop hi ha més gent "del rotllo"

Evidentment, aquesta estratègia d'expansió basada en el mimetisme, calculada o no, ha estat un error. L'estètica "del rotllo" ha acabat sent hegemònica entre el jovent, coma mínim en els moments de festa i d'oci nocturn, però a mi em sembla —i això és una opinió estrictament perso-

nal, perquè no hi ha enquestes que ho acreditin— que, o bé som els mateixos, o bé encara som menys que fa deu anys. I quan dic "som" em refereixo exclusivament a aquells que participem activament de moviments radicals —sempre he estat a favor del terme: radicals perquè anem l'arrel del problema. Potser sí que les sensibilitats d'esquerra, i independentistes en general, s'han incrementat, però a un nivell molt superficial, que a la pràctica s'ha acabat materialitzant en un cabàs de vots per ERC i ICV que a saber si tindrà continuïtat en un futur.

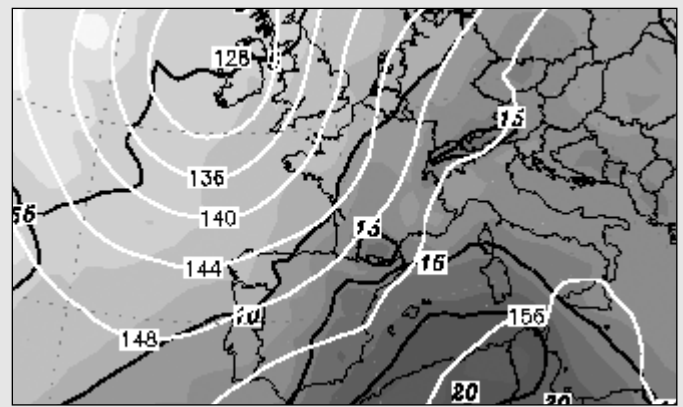
No dic pas que conjunturalment tot plegat sigui negatiu: però l'important és saber si la base creix o s'aprima. Jo crec que s'ha aprimat, i caldria pensar en una dieta eficaç per fer-li guanyar pes abans no arribi l'anorèxia. Que, vés per on, és una malaltia que depen bastant de criteris estètics. ☹

Divendres al migdia els vents del sudoest i les temperatures molt suaus.

Temps estable

Durant els propers dies es mantindrà el temps estable. Les temperatures suaus, especialment a la costa. Els vents de garbí seran la tònica, ja que les borrasques circularan pel cantàbric, en direcció a les illes britàniques. Poden caure tempestes al Pirineu de Lleida, però seran aïllades i febles. Núvols alts durant el cap de setmana a les Terres de Ponent i el sud de Catalunya.

Dimarts vinent seguirà el fluxe de garbí amb temperatures suaus.

Com s'ha fet?

Afrontem unes setmanes intenses a la redacció del setmanari, pels canvis que s'estan produint en el col·lectiu i pel volum de notícies que s'estan generant. En aquest inici de curs diverses persones s'han sumat a la redacció o s'han ofert com a col·laboradores estables. Una d'aquestes és Santi Eizaguirre, que es confessa aficionat a l'Athletic de Bilbao, i no Santi Ezquerro (jugador del FC Barcelona), com vàrem posar a les planes d'Expressions del darrer número.

A la portada, d'entre els possibles titulars, hem escollit el del moviment social per l'habitatge per la importància que tindrà en les properes setmanes, en les quals en farem un seguiment. Pel que fa a la fotografia, hauríem volgut col·locar una imatge que representés conjuntament la protesta, el dilluns 25, per la concessió de les medalles de Sant Jordi als responsables de *La Vanguardia* i Seat; les dificultats per obtenir una fotografia en condicions ho ha impedit.

El racó il·lustrat

Paco Arjona

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa i Jesús Hita

REDACCIÓ

De dalt a baix: Ada Colau *

Impressions: Mariona Ortiz i Laia

Alsina * Així està el pati: Jesús

Rodríguez * Roda el món: Guillem

Sánchez * Observatori dels mitjans:

Pau Cortina * Espais emergents:

Enric Borràs * Què es cou: Gemma

Garcia * Expressions: Roger Palà *

La graella: Berta Alarcó

FOTOGRAFIA

J. L. Expósito,

Pau Coll, Edu Bayer

IL·LUSTRACIÓ

Franchu Llopis

CORRECCIÓ

Lèlia Becana

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Joan Andreu Moll i

Dani Montserrat

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigó

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il·lustracio@setmanaridirecta.info

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 26

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

- **No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

- **Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» Actualment a Barcelona hi ha unes 300.000 cases buides_

» A l'Estat espanyol es destina de mitjana més del 50% de la renda a l'habitatge. La UE recomana que no sigui més del 20%_

BARCELONA // HISTÒRIA DE LES LLUITES PER L'HABITATGE

Acció col·lectiva contra l'especulació

✉ Albert Recio

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El problema de l'habitatge és una qüestió endèmica de les societats capitalistes. És resultat directe del paper que juga l'especulació urbanística com una de les fonts més grans d'enriquiment privat. L'accés a un habitatge digne i assequible ha estat una preocupació per a gran part de la població durant molt temps. Encara que el boom immobiliari actual és una mostra clara de l'irracionalisme i l'abús del nostre sistema d'organització social, no es tracta en absolut d'una novetat, sinó una manifestació més d'un problema endèmic. La Barcelona dels anys 50 era una ciutat de barraques, rellogats, estafes immobiliàries i recerques angoixants d'un espai (*El pisi-to*, el magnífic film de Ferrer, ho explica millor que ningú en clau d'humor negre).

Les lluites entorn de l'habitatge han estat, fins a cert punt, perifèriques

I, a pesar de la gravetat del problema, el que resulta més vistós és que mai ha arribat a produir-se un veritable moviment social en demanda de polítiques d'habitatge diferents. Les lluites entorn de l'habitatge gairebé mai s'han plantejat en clau de demandes de política general. Això pot explicar-se en part per la pròpia complexitat del tema i per la forma com la població percep el problema. Per a que existeixin moviments socials no només fan falta

Pere Albiach

aquests, també es requereix que un nombre suficient de persones es convenci que es tracta d'un problema col·lectiu sobre el qual és possible intervenir mitjançant l'aplicació d'altre tipus de polítiques. I això no sempre es produeix.

► Molts tipus de lluites

Hi ha hagut, sens dubte, moltes lluites entorn de l'habitatge, però han estat fins a cert punt perifèriques i desenvolupades en funció de dinàmiques particulars.

Per a revisar-les la millor guia és l'article d'Andrés Naya *Les lluites per un habitatge digne* publicat a la revista *La Veu del Carrer*, setembre-octubre 2006, on es recorren les diferents lluites, agrupant-les per apartats:

—Lluita contra el barraquisme: protagonitzada pels habitants dels poblatos en demanda d'equipaments, com aigua corrent

(Torre Baró 1973, Francesc Alegre 1974), per la construcció d'habitatges (Francesc Alegre, Carmel, Can Tunis, Santa Engràcia. Aquestes lluites es van dur a terme especialment en la dècada dels setanta, encara que l'últim barri de barraques, La Perona, va perviure fins a les Olimpíades).

—Lluita per habitatges afectats per construcció de vials: l'obertura de carrers i vies de metro genera demolicions i problemes als habitatges existents (com recentment al Carmel). Hi ha hagut lluites per aconseguir reparacions i habitatges alternatius (com al Raval, Guinardó o el "bloc fantasma" de Via Favència).

—Lluites davant de plans de remodelació que posaven en perill els habitatges existents: destaquen les mobilitzacions de Can Clos (Sants-Montjuïc) i els habitatges del Governador.

—Lluites per la remodelació de barris amb al·luminosi: nasques després de l'enfonsament d'un edifici al Turó de la Peira. Llevat d'aquest barri (construït pel promotor Sanahuja), la resta de barris afectats (Guineueta, Trinitat Nova, Via Trajana, la Pau...) eren barris de promoció oficial, amb llargues mobilitzacions en demanda d'una millor gestió del parc urbà.

Una gran part de la població només creu que la provisió d'habitatge s'ha de solucionar privadament

—Lluites contra estafes: van abundar en els 50 i, en alguns casos, quan les obres estaven ja avançades, els afectats van optar per ocupar-les (habitatges Saica, a la Prosperitat, el 1964; Mare de Déu de Núria, a la Zona Franca, el 1974; Firoso, a la Trinitat Vella, el 1975).

—Lluites per la reparació de defectes de construcció: lluita constant i sorda, una espècie de "guerra d'escamots" que només en casos de grans promocions (Besós, Maresme) ha generat grans mobilitzacions, però és rar el barri on el moviment veïnal no ha hagut d'intervenir en suport d'algun bloc. I és que l'habitatge no només és car, sovint també de mala qualitat.

Al marge del moviment o-kupa, que depassaria l'espai d'aquest article, el moviment veïnal organitzat ha presentat demandes més generals, com la de limitar els lloguers al 10% del salari, realitzada als 70 per la Coordinadora d'Habitatges de l'Obra Sindical de la Llar, o l'exigència, sense èxit, de la FAVB, d'habitatge protegit a la Vila Olímpica.

► Problemes de concepte

Però són lluites que no han plantejat a fons la política de l'habitatge i que, en general, han partit de persones que d'alguna manera ja tenien "un dret establert" (encara que fos tan precari com una barraca). Preguntar-se per aquesta absència de moviments és important, i en aquest sentit les mobilitzacions actuals constitueixen una novetat.

Una qüestió que fa complex el problema és que l'habitatge no és vist com una necessitat col·lectiva, com l'educació o la salut. No només perquè cadascú aspira al seu espai propi, sinó també perquè a més d'un bé que permet cobrir una necessitat també és un patrimoni utilitzable (es pot llogar, traspasar en herència, vendre). I és un bé "posicional", ja que el tipus d'habitatge i barri defineixen, en part, qui som als ulls dels altres. I aquí el franquisme va tenir un enorme èxit en imposar l'habitatge en propietat com la "norma social" dominant.

Tot això explica que una gran part de la població no només cregui que la provisió d'habitatge és una cosa que s'ha de solucionar privadament, sinó que sovint recela de les propostes col·lectives. La demanda d'habitatge públic xoca sovint amb un rebuig que tradueix barri públic per gueto (i aquí s'hi sumen experiències negatives amb un imaginari social on hi ha arrelat el classisme i el racisme). I no han faltat les mobilitzacions contra la construcció de pisos on es combinen raons justificables —defensar l'espai d'equipaments, evitar l'aglomeració— amb altres imprementables —la por a l'arribada "d'indesitjables" i la devaluació dels preus.

Endegar un moviment que planteja l'habitatge com una necessitat col·lectiva bàsica no és només nou, sinó necessari. Però passar de la denúncia a una mobilització social sostinguda que generi canvis institucionals obliga a reconèixer l'experiència passada i a superar problemes dels quals podem aprendre. En les voluntats i els caps dels joves que avui es manifesten aquesta és l'oportunitat i el repte de trobar solucions. ■

La reflexió

✉ Glòria Mèlich

La consigna, clara: "No pararem fins a tenir un habitatge digne". El moviment, imparable. Des de fa més de quatre mesos una mobilització social acéfala i espontània recorre la ciutat de Barcelona i moltes altres, iniciada arran d'una convocatòria anònima per Internet. Quan encara ressonen a les nostres orelles els crits de la mobilització massiva del 13-M contra la mentida del Govern Aznar, les mobilitzacions contra la Guerra de l'Iraq, o la mobilització ciutadana pels fets del Carmel, neix una protesta social ciutadana que té molts punts en comú amb

aquelles mobilitzacions però també alguns trets diferencials d'una gran riquesa. Les semblances, el caràcter "social" de la protesta, més enllà o previ a la política representativa i als moviments socials organitzats, partint del malestar social i la desafecció política, filla de l'espontaneïtat i l'anonimat, i més enllà de qualsevol forma identitària. Tanmateix, la mobilització per un habitatge digne no se solidaritza amb causes llunyanes, no neix d'una gran indignació autoevident, no parteix de l'emergència absoluta sinó de la vida quotidiana d'aquells que la protagonitzen. No neix dels casos extrems, sinó de la situació

mitjana dels habitants de l'Estat espanyol, no per mitjana menys intolerable. Els límits de les mobilitzacions socials: el seu cicle conjuntural i efímer, la recuperació i per tant cancel·lació política, la reconducció als interessos individuals i la possible codificació identitària. El moviment de les assegudes per l'habitatge digne no pot tancar-se perquè neix d'una ferida oberta en la vida quotidiana d'un primer món precaritzat, endeutat i on es normalitza la pobresa encoberta sota les vides hipotecades i el retrocés dels drets socials. Els problemes, íntimament individuals, les formes de lluita, obertament col·lectives.

La generació de l'eurototxo

Els dominadors del mercat immobiliari català, vells coneguts i nous milionaris *

○ DIVISIONS IMMOBILIÀRIES DELS GRANS GRUPS ESTATALS

FCC

Esther Koplowitz i socis. Importants operacions a Poble-nou, Sant Andreu i la Plaça Cerdà.

Sacyr-Vallehermoso

Luis del Rivero. Exdirectiu de Ferrovial. Promocions a Sant Andreu, a l'antic solar de la Bayer, a Sagrera i a la platja de Badalona.

ACS

Florentino Perez, família March i els cosins "Albertos". Té una gran participació a Urbis que promou projectes importants a Poblenou i és la recent compradora del solar de Miniwatt.

Necso-Acciona

Manuel Entrecañales i família. Promotora de la darrera reforma del Port vell.

OHL

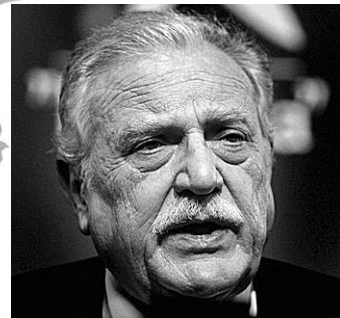
Villar Mir, directiu "merengue" i antic ministre de la transició. La seva filial Guinovart va estar relacionada amb l'operació especulativa a Can Masdeu.

Ferrovial

Família del Pino. Han comprat Don Piso.

○ EMPRESAS DE GRUPS BANCARIS

La Caixa

President: Ricard Fornesa. Immobiliàries: Colonial, Prominmo, Servihabitat i Procam. Colonial és una de les més grans de l'Estat. Servihabitat és el gran promotor del 22@, amb projectes polèmics com el de Can Ricart. Procam s'associa amb Espais per promoure oficines a Diagonal Mar i amb Riofisa per al 22@.

Banc Sabadell

President: Josep Oliu. La seva filial Landscape s'associa amb el Grup Lar per promoure el Med Front Marítim i compra els edificis de l'Editorial Planeta i el Palau Burés.

Caixa del Penedès

President: Josep Colomer. Promou el Nou Sarrià. S'associa amb Marín per comprar la seu del Banesto de Plaça Catalunya.

○ INMOBILIÀRIES LOCALS CLÀSSIQUES NASCUTES DEL "PORCIOLISME"

Nuñez y Navarro

Josep Lluís Nuñez i família. Promotora del projecte Barça 2000 aturat pels moviments veïnals. Acords fraudulents amb el govern a les finques La Tamarita i Torre Vilana. S'apropia d'espais previstos per equipaments com la Plaça Comín. Converteix vivendes socials en vivendes privades com a l'avinguda Rio de Janeiro. Acumula denúncies per evasió fiscal i per deutes.

La Llave de Oro

Família Marsà. Projecte del que era la fàbrica Philips, el Portal Firal a la Zona Franca o la compra d'una part de Can Rigalt.

Sacresa

Família Sanahuja. Promotors dels blocs al·luminòsics al Turó de la Peira. També de projectes polèmics com el de l'Illa Diagonal, el de Finestrelles a Esplugues de Llobregat o el centre d'oci Las Arenas, a l'antiga plaça de braus. Propietaris de la més important immobiliària de l'Estat, Metrovacesa, que és la promotora del barri de La Maquinista.

Ibusa

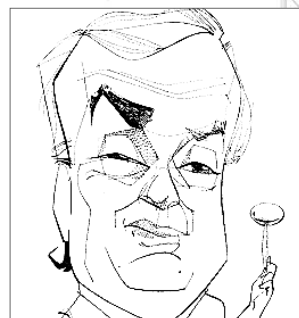
Eduard Bueno, exdirigent del PP.

Amrey

Enric Reyna, president de l'Associació de Promotors i Constructors Catalans. Projectes importants a la Rambla del Poblenou i a l'antiga Bayer de l'Eixample.

Vertix

Felip Massot i família. Gran promotora dels polígons industrials del Prat. També del projecte Sandoz de Sarrià, l'Institut Dexeus de Les Corts i el PERI del barri de Trinitat Vella.

Metro 3

Baltasar Aznar. Promoció de la polèmica obra de l'editorial Sopena.

Habitat

Família Figueras. Molt activa al barri de Poblenou i Diagonal Mar. Ha comprat l'edifici "Autopistes".

Castro Construcciones

Família Castro. Històric constructor de Nou Barris amb grans operacions com la de Valldaura-Andreu Nin. Principal accionista de Hesperia Hoteles i el Banco de la Pequeña y Mediana Empresa. A Sant Andreu construeix blocs més alts del permès amb la connivència del districte.

○ NOUS GRANS GRUPS

Layetana

Santiago Mercadé i família. Amb socis com els farmacèutics Vila Casas, la constructora Comsa o l'andorrà Banc Mora. Promotora de l'Heron City i la Torre Agbar.

Metropolis

José Maria Xercavins, director del Banesto a l'època de Mario Conde. Socis com Lluís Bassat, la família Lara, l'advocat Cuatre Casas, l'hotelier Jordi Clos (del Museu Egipci), la família Godia, Xavier Ferreiro (de Cola-Cao), la família Soler (del grup Quadis) i Caixa de Catalunya.

Promociones Inmobiliarias Forfax

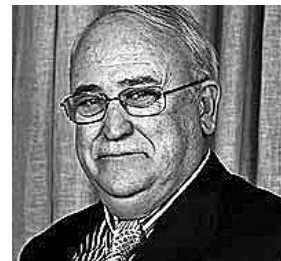

Joaquim Castellví i família. Una de les promotores més actives del 22@.

Patirent

Ruiz de Alda (fundador de Bocatta), Martínez Rovira, els Costrafreda (de Panrico), els Godia, els Pich Aguilera (del tèxtil), els Sunyer (de la indústria alimentària) i els Knuth (d'equipaments sanitaris). Promotors dels Blocs Barcelona 2 a Les Corts.

Restaura

Xavier Solano i família. Compta amb un fons d'inversors privats on trobem Amancio Ortega (del Zara), la família Cadarso (de General de Relojeria) i una part dels propietaris de Roca. Està especialitzada en rehabilitació d'edificis de luxe.

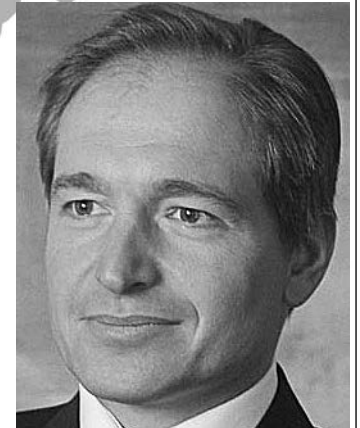
Fbex Promo Inmobiliaria

Juan Parada Henares. Declara uns beneficis anuals superiors als 10 milions d'euros.

Joan Subirats Berenguer

Amb guanys de més de 10 milions d'euros anuals i activitat preferent a la província de Tarragona.

Renta corporación

Josep Maria Farré. Amb el seu soci, Hernández de Cabanyes. Formen part de la directa l'ex Ministra del PP Ana Birulés i l'ex-president de l'Agència Metropolitana del Transport Xavier Ventura, que va vendre la Fabra i Coats als dos mesos d'haver-la comprat quan exercia el seu càrrec públic.

Coperfil

Vicente Roig. És propietari de la constructora de Vallgorguina.

Ramón Pallás

La seva constructora lleidetana guanya mes de 4 milions d'euros nets anuals.

Fincas Corral

Calixto Corral.

Copisa

La família Cornadó n'és l'accionista majoritària.

Baldo Corominas

Grup egarenc.

Lluís Casas

De Santa Coloma de Cervelló.

Ramón Carbonell Santacana

Té un grup amb 60 filials.

Agrupación Actividades e Inversiones Inmobiliarias (Aisa)

Genis Marfà Pons.

* Fonts consultades:

El cielo està enladrillado. Edicions Bellaterra. Barcelona, 2006
La generación de los millonarios del eurotocho. Ramón Carlos Baratech

CARTA CONTRA LA VIOLÈNCIA IMMOBILIÀRIA I URBANÍSTICA. 3 EXIGÈNCIES FONAMENTALS:

- » Que no calgui dedicar més del 20% del sou a l'habitatge
- » Reformar la llei dels lloguers
- » Elaborar els plans urbanístics de forma participativa

“Es busca pis... digne”

Mariona Ortiz / Laia Alsina
Fotografia: Pere Albiach
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La millor manera de demostrar que l'habitatge és un problema cada vegada més estès a la societat és amb les experiències reals que cada dia trobem als carrers de les nostres ciutats i pobles

No cal arribar a parlar de situacions extremes com el assetjament per posar sobre la taula una frase que ja fa temps que es repeteix fins a la sacietat: tenir un pis no hauria de ser un luxe, és un dret

EVA

“Arriba una edat que tens ganes d'independitzar-te i tenir el teu espai”

Edat:
32 anys

Situació laboral: treballa al Departament d'Ensenyament amb un contracte de 5 anys que no arriba als 1.000 euros mensuals.

Situació d'habitatge: vivia a casa dels pares fins fa 5 mesos. Ara viu en un pis llogat a Poble Nou de 25 metres quadrats pel qual paga 300 euros. Per llogar-lo li han demanat nòmina, un contracte fixe, un aval bancari i pagar 4 mesos per avançat.

BEGOÑA

“Fa dos mesos que haig d'anar a la perruqueria i no hi puc anar. El lloguer del pis i les despeses per viure se m'enduen tot el sou”

Edat:
30 anys

Situació laboral: auxiliar administrativa d'una empresa mèdica. Té un contracte de 5 anys de jornada completa i cobra 660 euros al mes.

Situació d'habitatge: ha compartit pis amb tres i quatre persones. Per una habitació pagava 300 euros amb tot inclòs. Ara ha llogat un pis de 25 metres quadrats pel qual paga 330 euros al mes, despeses a part. Per llogar-lo li van demanar 6 mesos per avançat i un aval bancari.

CLARA

“Quan et fas gran ja no vols passar pel tubo”

Edat:
25 anys

Situació laboral: és treballadora social.

Situació d'habitatge: va marxar de casa fa 7 anys i en aquest temps ha canviat de pis 10 vegades. Sempre ha viscut en pisos compartits. En l'últim, els feien fora o els renovaven el contracte per un any si donaven mig mes a fons perdut. Va pensar que per principis no ho havia de fer i va marxar del pis. Els altres tres companys van decidir acceptar-ho. Des del juliol viu al sofà del menjador de casa d'una amiga. El pis no arriba a 30 metres quadrats i només té una habitació. Li agradaria viure sola però li és impossible llogar un pis.

NOÈLIA I MARIO

“En un pis de 30 metres quadrats. Com ens ho fem si volem tenir família?”

NOÈLIA
32 anys
MARIO
29 anys

Situació laboral: ella és veterinària, amb contracte indefinit.

Situació laboral: ell treballa en un servei tècnic amb contracte.

Situació d'habitatge: abans havien donat una paga i senyal en una empresa que els havia trobat un pis a Barcelona però es van haver de fer enrere perquè estava afectat per un pla urbanístic i no els havien dit res. A més, tenia humitats i estava en males condicions.

Ara s'han hipotecat per comprar un pis, sobre pla, a Palafrugell, de 17 milions. A la llarga, els dos hauran de deixar les feines perquè no podran anar i venir cada dia. Tenen la sensació que estan renunciant a tot per l'habitatge. L'únic que podrien trobar a Barcelona seria un pis de 30 metres quadrats.

GLÒRIA

“Hem de legitimar la desobediència civil. Jo no em vull hipotecar la vida”

Edat:
31 anys

Situació laboral: professora de català amb contractes d'obra i servei.

Situació d'habitatge: viu en una Promoció d'Habitatges Realment Públic. Són cases buides abandonades... Ha estat vivint durant 13 anys en pisos compartits i una temporada sola de lloguer. Finalment ha optat per la desobediència civil i és membre de l'Assemblea Popular per un Habitatge Digne.

IOLANDA

“El sòl dels ajuntaments no s'hauria de vendre i s'hauria de fomentar el lloguer de protecció oficial”.

Edat:
30 anys

Situació laboral: administrativa. Té contractes escombraria d'obra i servei.

Situació d'habitatge: va haver de vendre el pis on vivia amb els seus germans. Com que havia de marxar en un termini de 15 dies i no va trobar cap habitació, ha estat vivint en una residència per a turistes fins fa dos dies. Allà compartia habitació amb 10 persones, no tenia cap tipus d'intimitat i en dues ocasions li van robar coses. Pagava 17,90 euros per nit. Va estar buscant en locutoris i universitats. Ara acaba de llogar una habitació molt petita en un pis compartit amb tres nois més, que no coneixia i que estan estudiant. Paga 280 euros més despeses. No té cap possibilitat de llogar un pis ella sola perquè li demanen un contracte indefinit o avals.

PER UN HABITATGE DIGNE
30Set **MANIFESTACIÓ**
+ ACAMPADA
18 H. PL. CATALUNYA

Impressions

Raimundo Viejo Viñas. Professor de Teoria Política a la UPF

/opinio@setmanaridirecta.info/

Discurs i demagògia

En els últims temps, s'ha fet recurrent un tipus d'argument que, a grans trets, ve a dir el següent: el problema que la gent no participi tant en els moviments socials és la insistència de certs sectors del moviment a parlar un llenguatge criptic, inasoluble a la comprensió de la gent que, escèptica davant aquest tipus de discurs polític, prefereix optar per la desmobilització. Millor a casa, vindria a dir-se, que en mans d'uns pocs *listillos* universitaris capaços de manipular els processos democràtics amb la seva xerrameca incomprendible.

D'acord amb el demagog, algú (ell) té el deure moral d'explicar a qui no arriba a entendre (els altres) qui representa els seus veritables interessos (curiosament, el demagog)

Per altra banda, els qui solen emprar un considerable temps a criticar aquest tipus de discurs deixen entendre que la complexitat dels arguments esgrimits respondria a un cert narcisisme acadèmic, a la voluntat de construir jerarquies intel·lectuals i, pitjor encara, a perseguir amb tot això el doble objectiu de desarmar el moviment i recaptar vots per als partits de l'esquerra governamental.

Com en tot argument fal·laç, una bona part de tot això és cert i bé està que sigui objecte d'una acerada crítica en tots els espais i debats del moviment. Es tracta d'una denúncia decisiva per a sostenir la participació i que mereix tot el respecte i suport dels que creuen en la necessitat de teixir forts llaços socials per a plantar cara a l'opressió. Res, doncs, a objectar a la crítica cap als qui intenten fer d'un discurs complex un instrument per a la promoció personal.

Ara bé, dit això, potser sigui necessari advertir d'un mal menys visible, però tan vell com l'existència mateixa de la democràcia: la demagògia. Des de la Grècia antiga, per tal s'entén aquella pràctica política consistent a guanyar-se el favor popular per mitjà d'afalacs. L'argument demagògic opera per mitjà d'un doble gest retòric: d'una banda, comprenent l'argument de l'adversari en tota la complexitat de les seves intencions (expresses i ocultes); per una altra, afirmant la incapacitat intel·lectual de l'au-

Radicalgraphics.org

diència per a no deixar-se endur per la persuasió. D'acord amb el demagog, algú (ell) té el deure moral d'explicar a qui no arriba a entendre (els altres) qui representa els seus veritables interessos (curiosament, el demagog). Per a això es redueixen la multitud d'interessos a un sol: el poble i aquest al seu representant.

L'evidència quotidiana que aporta la política del moviment, no obstant això, és molt diferent. En primer lloc perquè, com és sabut, els processos de mobilització social resulten de formes de comunicació alhora extremadament senzilles i complexes: senzilles, ja que operen a través de símbols de fàcil comprensió

(banderes, cançons, logotips, etc.); complexes, ja que condensen una infinitat de càlculs d'interessos que els éssers humans són capaços de realitzar sense necessitat d'una complicada formalització discursiva.

Així, en el simple fet d'agitar una bandera pot estar perfectament resumida una crítica de l'economia política, l'exigència de drets, la denúncia del patriarcat o tot això alhora. La raó és ben senzilla: en societats tan complexes com les nostres ningú pot abastar la totalitat del coneixement. El que el símbol permet és crear el cos social connectant amplis camps del saber especialitzat gràcies a una confiança mútua basada en la praxi comuna: es tracta d'una connexió de caràcter contractual que assegura la participació.

Ara bé, si la confiança mútua falla, és a dir, si la connexió no respon als interessos reals de les parts implicades, la mobilització decau. El problema, per tant, no és que hagi sectors de moviment dedicats, per la seva pròpia especialització, a la producció d'un diagnòstic complex del real. Per contra, sembla que sigui en la desconfiança mútua, en la no comprensió del repartiment de tasques i en la desigualtat efectiva que pot néixer del control del saber, on radica la clau. La solució no és fàcil, però existeix: més reconeixement mutu, més aprendre de l'altre, més cooperació federativa entre sectors.

Marta Latorre. Xarxa de Dones contra la Violència i per a la Igualtat (Girona)

/opinio@setmanaridirecta.info/

Oblida't de tot el que no ets tu . Els nous gurús de la política

Ara que una de les activitats professionals més "lucratives" és fer estudis d'opinió i enquestes diverses, descobrim que hi ha molts metges dedicats a la política. Pot semblar una descoberta inútil però no, aquest fet, explica moltes resolucions polítiques modernes.

Tradicionalment el metge era aquell que tenia la teva vida a les seves mans, o almenys ell i nosaltres ho creïem. El polític, en canvi, era el responsable de gestionar la cosa pública.

Però hi ha hagut una simbiosi entre professions que ha desdibuixat la funció del polític i ha posat en primer pla la del metge. L'objectiu és obtenir grups de persones perfectament sanes i que s'oblidin de tot el que no sigui el seu cos. D'entrada fan propostes asertives: fes exercici físic, controla el pes, la massa corporal, dorm vuit hores, menja sa, de sortida anem al decret; prohibit fumar, beure en públic, passar de la velocitat permesa...

Aquesta manera de fer política recorda litúrgies religioses de tots els temps, cal aixecar-se, agenollar-se, fer desdijuni. Estranya política conductista que assoleix el contrari que pretenia aquesta tècnica. Finalment semblen "autistes".

D'entrada els decrets llei no ens fan més lliures i més sans, sinó tot el contrari. Totes aquelles persones que sempre hem defensat que la salut és més que l'absència de malaltia, observant la medicalització de la vida quotidiana quedem perplexos. Podem observar com som d'insans i com assumim sense protestar les contradiccions d'aquells que pretenen salvar-nos en l'àmbit privat i s'obliden de la funció per la qual han estat escollits que seria ocupar-se de l'àmbit públic.

No fumeu, ara calculem la quantitat de toxines que inhaled en qualsevol indret (excepte el desert) pels cotxes. Menjem sa, llet de soja, margarina, conservants, colorants, verdura i fruita

Podem seguir creient en una realitat que ens contrueixen o adonar-nos que darrera de tot plegat el que hi ha és un gran negoci

rentada amb aigua contaminada per purins,... Per tant, si estàs malalt, la responsabilitat és teva perquè no has escoltat els "gurús" del decret llei.

Ara bé, si entenem que l'obligació dels poders públics és la d'ocupar-se de la societat en el seu conjunt —i no del meu cos en particular—, fem la lectura de les seves incompetències. Com es poden construir "amb sense aturador" centres d'oci o milers d'urbanitzacions que ens obliguen a desplaçar-nos amb vehicles contaminants, o pistes de patinatge en un territori mediterrani i de secà?

El resultat de tanta disbauxa, és que deixem el control del nostre cos en mans de perfectes desconeguts, els metges, que controlaran la tensió, el colesterol, el pes... encara que tu no et trobis malament. Tampoc gaudim dels nostres fills i amics perquè enlloc de viure, consumim oci, treballem per tenir un "nivell" de vida que es tot el contrari a viure i, el pitjor, ens

converteix a tots en delators.

Allà on no arriben els poders públics per controlar el compliment del decret llei, hi arriba qualsevol persona, disposada a denunciar-ho i a vetllar pe la "seva" perfecta vida. Podem seguir creient en una realitat que ens contrueixen o adonar-nos que darrera hi ha és un gran negoci. Indústries farmacèutiques, en forma de píndoles naturals per depurar, apimar, eliminar... Clíriques per redissenar-nos els malucs, la cara i la autoestima. Balnearis per reposar l'estrès, és a dir, molts i molts euros, que diuen, donen poder.

Sospito que si anessim a l'arrel (és a dir, fossim més radicals), descobriríem perquè hi ha tantes anorèxies, bulímies, dones víctimes de la violència, violència entre adolescents,... Però potser aleshores molts serien menys rics i poderosos, augmentaria l'atur i no caldria treballar tant. A canvi, nosaltres gaudiríem de més bona salut.

Sebas Parra. Professor associat dels Estudis d'Educació Social de la Universitat de Girona

/opinio@setmanaridirecta.info/

Immigració: de qui és el problema?

La immigració ja és el primer problema dels espanyols. I dels catalans i les catalanes. Ho diuen les enquestes oficials i ho repeteixen a tot volum els portaveus i escolanets d'amén del sistema, com si volguessin que la frase quedés ben gravada en tots i cadascú dels caps i dels cors dels súbdits del rei que això és el que políticament som i socialment ens consideren. I, com diuen les enquestes oficials, la *telegent* s'ho creu. Però en Raimon deu tenir raó quan ens canta en el català que més al sud anomenen valencià que *nosaltres no som d'eixe món...*

Perquè un servidor no pot creure que la immigració sigui el nostre primer problema. El

Els capitalistes volen mà d'obra estrangera barata, perquè necessiten que aquesta bossa de ciutadans de segona sigui el nou exercit de treballadors de reserva que sempre ha necessita

nostre primer problema és la desesperança, la resignació, la submissió que permet continuar viu un sistema capitalista que obliga un 40% de la població mundial a malviure amb menys d'1,6 euros al dia la seva breu existència (l'esperança de vida no supera gaire els 40 anys) si no moren de fam pel camí com és tan habitual i accelera un saqueig generalitzat del medi natural posant en perill el futur del nostre planeta. El manteniment d'aquest sistema i la nostra dependència, volguda o no, envers els seus objectius són veritablement el nostre primer problema, són l'origen dels problemes. Un servidor ho veu tot plegat no com un problema sinó com un procés: el capitalisme actual porta a la globalització econòmica com a procés de concentració de tota la força productiva de la humanitat en un petit nombre d'empreses transnacionals i, per tant, d'un nombre de propietaris capitalistes reduït però amb tant de poder que, en lloc de parlar del triomf de l'economia del lliure mercat, que és el discurs oficial, hauríem de parlar d'una dictadura mundial de 200 empreses, com ens recorda A. Van den Eynde. Aleshores es produeixen canvis extraordinàriament importants en el si de les forces productives, en el si de la localització, de l'extracció i de l'acumulació de la riquesa. Tot plegat acaba comportant misèries com l'augment de les desigualtats entre les persones i entre els pobles, l'augment de l'explotació dels sectors més febles (joves, dones, poblacions indígenes) i de les persones

immigrades i, per tant, el conseqüent augment de les migracions internacionals, de les migracions econòmiques, l'augment del capital parasitari, l'augment de l'esgotament, del malbaratament dels recursos naturals, de l'escanyament de la terra, del deteriorament mediambiental fruit de polítiques depredadores que no veuen més enllà del benefici material d'uns pocs i un nou rumb de la política internacional supeditada a l'economia, als interessos, a la dictadura mundial d'aquestes 200 empreses, que comporta la retallada de llibertats, el militarisme, l'agressió a qualsevol dissidència, l'estimulació d'un pensament únic que intenta fer ciutadans i ciutadanes dòcils, acrítics i fàcilment mani-

pulables: ho deixo aquí, els exemples els pots posar tu. Un servidor, doncs, considera la immigració com l'expressió demogràfica de la globalització econòmica del sistema capitalista; és a dir, és una mobilització de la classe treballadora regida pels moviments del capital mundial que marginen totalment alguns pobles, els ofeguen amb el deute extern i etern impagable, la manca d'inversions, o bé que deslocalitzen o traslladen o concentren tota la inversió productiva en una minoria de nacions, eliminant la producció i les possibilitats de desenvolupament d'uns altres amb el vist-i-plau meu, teu i de tota la resta de panxacontents i panxacontentes agraïts a l'amo. Les migra-

cions, en definitiva, són avui moviments obligatoris d'arrels econòmiques dictats pel sistema.

Els capitalistes volen mà d'obra estrangera barata, però no volen dotar-la de drets, ni donar als barris obrers les escoles, els hospitals, les polítiques d'assistències socials, de mitjans, de recursos per incorporar aquesta mà d'obra estrangera a la ciutadania perquè necessiten també que aquesta bossa de ciutadans de segona, sense papers, sense drets, sigui el nou exèrcit de mà d'obra de reserva que sempre ha necessitat la burgesia per acumular capital d'una manera més ràpida. La immigració és un problema? De qui? Creat per qui? Per a què? Pensem una mica.

David Fernàndez. Membre de La Torna

/opinio@setmanaridirecta.info/

Una màfia recorre els barris: l'especulació

Un tsunami recorre barris, ciutats i litorals. És el tsunami de l'especulació. Gàngsters amb corbata verda de Tecnocasa, sopars públic-privats en reservats de luxe on es pacta la darrera tupinada especulativa municipal i diner negre mafialitzat que es neteja a través de la nova residència. És l'Estat espanyol en la punta de l'iceberg (Ramon Fernandez Duran, El tsunami urbanitzador, Editorial Virus, 2006)

Ara que fins i tot "ells", per dir-ho en termes de Joan Fuster, ja reconeixen l'estafa de la vida en forma d'hipoteca, lloguer abusiu o desnonament; ara que "ells" (Rodrigo Rato des de l'FMI o el darrer informe del BBVA) expliquen que el preu de l'habitatge està inflat fins a un 40% seria hora que tots nosaltres comencéssim a perdre els papers d'una santa vegada.

Fins i tot, ara que el cicle electoral arrencarà i una allau de paperassa mentidera farcida de falses promeses electorals –però

finançada amb els nostres calers– ens perseguirà per bramar que cal creure en el joc democràtic, que si no votes no hi ets i que és l'hora de la gestió..., potser estaria bé creure-hi un moment. I des d'aquesta creença sobtada, temporalment transitòria i momentàniament sobrevinguda dir-los que no dipositarem ni un sol vot mentre el dret fonamental, humà i social a un habitatge digne sigui pura realitat. Potser així es mouen. Potser només recordar-los, encara que sia des de la dignitat de la derrota acumulada, que en aquesta guerra clàssica per la vida digna entre uns pocs que s'enriqueixen contra uns molts que s'empobreixen hi ha una cita feta fa anys i panys –segles– per Agustí d'Hipona. No era pas okupa però va sintetitzar: "Si dels governs traiem la justícia, que en queda sinó una colla de lladres i pirates?"

Perquè ja que la política d'habitatge fa riure i fa plorar; que s'ajuda qui ja té i que l'habitatge

Caldria dir-los que no dipositarem ni un sol vot mentre el dret fonamental, humà i social a un habitatge digne sigui pura realitat. Potser així es mouen

social no és ni una gota en el desert, estaria bé, per una vegada, perdre definitivament la paciència i no tenir cap voluntat de recuperar-la. Fins a posar les coses al seu lloc.

I com que mai no hi ha escola sense contraescola, ni abús sense protesta ni contraproposta sense soroll, no estaria gens malament que un contratsunami social, civil i desobedient inundés despatxos oficials, agències immobiliàries i sangoneres de la misèria disfressades d'obra social amb estrella blava de Miró inclosa. Un contratsunami que obligués a surar per les clavegueres les rates –públiques i privades– de l'especulació rampant que plusvalua i espreu –cada minut i cada segon– vides alienes, barris sencers i litorals amenaçats.

Parafrasejant la vella reivindicació, amb la darrera actualització corresponent: joves, pensionistes, mares solteres, nous companys immigrants i altres precaris no tenim res a

perdre: només les nostres cadenes. I per guanyar? No m'atreveiria a dir que tenim un nou món per guanyar però sí, com a mínim, un espai on intentar poder viure sense regalar la meitat del sou a gàngsters amb corbata, banquers sense escrúpols i especuladors malparits.

No estaria gens malament que tot el dit comencés a caminar aquest dissabte 30 de setembre en la manifestació convocada sota el lema –realpolitik– cartesianament exacte "No tindràs casa en la teva puta vida". I dir-los que si volen guerra (per l'habitatge), la tindran.

Guanyarem totes i tots i només perdran quatre. Algú coneix alguna 'guerra' més justa?

Per cert, cap jutge d'aquests salvapàtries de l'Audiència Nacional no podria obrir diligències per un delictes continuat d'al·teració i manipulació del preu de les coses i detenir l'euribor, l'índex Dow Jones i altres líders del terrorisme del diner?

Navegant per la xarxa

El Papa es manifesta

Sense cap intenció d'ofendre les persones que practiquen una o altra fe —i tenint clar que les opinions que aquí reproduïrem provenen de sectors extremistes—, el Papa i les seves incendiàries declaracions que han escalfat els ànims dels islamistes més radicals també generen debat a la xarxa. I ho fan d'una manera especial a una web que promet convertir-se en una de les protagonistes d'aquesta columna: hazteoir.com.

El títol del debat en qüestió és "Amenaces de mort contra el Papa". I Palinmaj s'encarrega d'obrir foc amb propostes com aquestes: "Què farem per defensar el nostre líder espiritual? Deixarem que uns assassins boigs s'immolin al Vaticà, matin el Papa i destrueixen el centre de la nostra religió? Hem de plantar-los cara. És hora que els milions de cristians de tot el món s'uneixin per dir als musulmans que fins aquí hem arribat (...). Proposo que es recullin firmes contra la inclusió de Turquia a la Unió Europea i buscar la forma d'evitar que s'envii ajuda als països que violen sistemàticament la llibertat religiosa, com Palestina".

Ragnarok s'anima i fa una crida internacional: "Seria més eficaç convocar concentracions de suport al Papa a totes les capitals europees i americanes, però aquest poder de convocatòria només el té l'Església. Li podem demanar a Rouco i companyia que convoquin a Madrid i Barcelona i potser així s'animen altres Conferències episcopals".

I es posen a fer feina. L'organització d'una manifestació d'aquestes característiques no difereix de moltes altres. Així, a través del fòrum es demanen cotxes per portar el megàfon i les pancartes (en la que es podia llegir "Viva el Papa"), algú que ajudi a vendre samarretes amb la imatge del Pontífex, voluntaris per al servei d'ordre... I fins i tot hi ha qui es planteja si és més important anar a missa o a la manifestació.

La mobilització va més enllà i s'animen a participar de forma massiva a altres fòrums per mostrar el suport al Papa. Javierbr, tot un expert, aprofita per donar uns quants consells: "A *El Plural* treuen una notícia sobre el finançament de l'Església, i sobre aquesta i el món musulmà. Cal que responguem com es mereixen. Si entres a la web, el primer que has de fer és desinfectar-te perquè et surt urticària de les mentides que diuen. Després et registres i ja pots opinar, però vigileu que són molt sectaris i intolerants".

Vaja, "cristians" de manual a la xarxa.

Legitimitat del Consell Audiovisual de Catalunya?

Jordi Oriola Folch
Esplugues de Llobregat

Ara que sento que el president del CAC (Consell Audiovisual de Catalunya) opina sobre l'espòt del partit Catalunya-Euskadi, em ve al cap el que sempre em ve al cap quan escolto parlar del CAC (no pretenia fer un joc d'onomatopeies...): Ens diuen que tenim la sort de tenir un Consell de l'Audiovisual independent del poder polític. El CAC regula el panorama mediàtic i té força competències sancionadores atribuïdes per la Llei de l'Audiovisual, que ha estat recentment aprovada d'amagat de tothom i sense incorporar propostes de la societat civil que demanaven una democratització del panorama mediàtic. A part de l'ampliació de competències del CAC, la Llei aposta per un model amb una màxima concentració de mitjans en mans privades i un exigü sector públic controlat exclusivament pels poders públics de torn. No es contempla seriosament que la societat civil pugui formar mitjans de comunicació propis (més enllà de petites ràdios de barri), ni tampoc que, com a mínim, els mitjans públics puguin brindar el dret d'accés a la ciutadania. Val a dir que, només néixer, la Llei ja ha quedat desfassada en l'entorn pròxim europeu, on s'està posant en qüestió, per exemple, el Consell de l'Audiovisual Francès. Figura que el CAC és independent del Govern (ho podríem posar entre cometes, perquè els consellers del CAC són nomenats pels partits, però farem la vista grossa...), el que passa és que el CAC també és independent de la societat! Perquè aquesta no té una manera directa de pressionar-lo en el supòsit que no li agrades la seva manera d'administrar el panorama mediàtic... Potser millor que això era que el CAC fos nomenat pel govern i se'l pogués culpar a ell del que no fes bé. Ara, mediàticament, estem en mans d'un òrgan amb molt de poder i respecte al qual no podem fer res més que tenir l'esperança que funcionarà de manera justa... Això en un suposat estat democràtic i de dret és un contrasentit, una carta blanca que no es justifica per cap motiu. Per exemple, es podria conformar el CAC per elecció directa, d'aquesta manera sabria que pot ser rellevat si actua en contra de l'interès comú. Però llavors la gent potser prendria massa consciència que el panorama mediàtic és decisiu en una concepció democràtica de la societat i tampoc deu interessar que la gent hi digui la seva. Deixem aquestes coses en mans dels experts que ells saben per on ens han de conduir...

Indignació aeroportuària

Violant Roig, Barcelona

Acabo d'arribar d'un viatge a Euskal Herria i, després dels debats que he tingut allà amb els meus amics sobre la llengua i la implantació que té a un o altre país, topo, desgraciadament, amb la realitat espanyolista que ens rodeja.

El primer moment d'indignació el tinc quan pujo a l'avió. És un vol Bilbo-Barcelona i tota l'estona només sento parlar en espanyol i anglès. Català o euskara? No, ni una paraula. Prefereixo que vagin de cara i s'estalviïn el formalisme de dir "benvinguts a Ibèria" i prou, però m'emprenya.

Arribo a Barcelona i després de lluitar per pujar a l'aerobús amb els sempre despistats i onnipresents turistes, creix la meua indignació. El conductor no parla ni una gota de català. Anuncia les parades en espanyol "plaza España, calle Urgel (sí, amb una 'l'), plaza Universidad i, finalment, plaza Cataluña (segur que si d'ell depengués ho esciuria així)". No sé si és perquè ja n'estic farta o perquè tot i les ganes d'arribar a casa, no em puc estar de dir-li alguna cosa. La resposta del conductor és evident "Hablo en español porque estamos en España, guapa". Amb això està tot dit. Només li falta una xapa del PP o de Ciutadans per Catalunya. Igual que la caixa del supermercat on faig la compra abans de pujar al pis o la propietària de la bodega que tinc al costat de la porteria. Benvinguda a Catalunya?

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

La vaga a La Vanguardia

Un treballador Subrogat contra la seva voluntat

Benvolgut senyor responsable de la secció Observatori dels Mitjans:

Sóc un treballador dels antics tallers de "La Vanguardia Edicions S.A.", encara que per a ser exacte, i és aquesta la raó de la meua carta, hauria de dir treballador de l'actual empresa "CRE-A". Em remeto a vostè per comentar-li diferents aspectes relacionats amb un article seu publicat a Directa el passat dia 13 de setembre.

En el citat text cobria vostè una notícia que crec que em toca de molt aprop: les successives vagues que hi ha hagut als tallers de "La Vanguardia S.A.". Tot i això, al realitzar vostè tal ressenya, escrivia una frase que, lluny d'ofendre'm, em generava una profunda preocupació, agreujada significativament si tenim en compte la professió que vostè procura exercir.

Assegura amb convicció, del que dedueixo que posseïx vostè fiables i notòries fonts, que els salaris dels treballadors

de tallers "...superen amb escreix els de qualsevol altre taller d'impressió...", i quedo perplex, no per considerar la seva afirmació falsa i queixarme del que ha estat la meua remuneració fins al dia d'avui, sinó per la falta de sensibilitat i solidaritat que demostra vostè al tractar temes vitals per a un grup de treballadors de més de 200 persones.

Defensa, els valors equivocats, senyor. Al meu parer, no es tracta de criticar les ocupacions ben pagades sinó de censurar la precarietat laboral i els contractes precaris, sobretot en els temps que corren, tenint la capacitat d'anàlisi suficient per sensibilitzar-nos davant de problemes que no ens afecten. Malgrat això, la rotunditat amb la qual vostè transmet al lector que els seus als tallers de "La Vanguardia" són molt elevats comparats amb la resta del gremi em sorprèn, ja que és aquest un concepte molt relatiu en qualsevol professió, on han de tenir-se en compte aspectes tals com els drets socials, els dies de festa atorgats, els sacrificis que dugui a terme el personal treballant en dies assenyalats en els quals vostè pot sopar tranquil·lament amb els seus o la successió de jorna-

des laborals, per posar algun exemple. Per casualitat coneix vostè tots aquests punts? Jo desconec aquests aspectes en relació a l'ocupació que vostè exerceix, pel que no em precipitaria mai dient-li que el seu sou és massa elevat.

Finalment, voldria assenyalar-li que el debat plantejat en les vagues que s'estan produint en els tallers de "La Vanguardia" no qüestionen el sou dels treballadors, almenys a priori, sinó la licitud de la qual pot gaudir una empresa a l'hora de subrogar als seus empleats en una nova societat, 100 x100 del mateix amo arrabassant-los en dos dies els drets laborals que han trigat 125 anys a aconseguir.

El poder de l'empresari li permet portar a terme accions abusives d'aquest tipus davant la indefensió dels treballadors, els quals ens esforcem lluitant per situacions més justes per a tots. Articles com el seu ens fan, perdoni que li digui, un flac favor.

Així està el pati

► Pàgina 11
Els treballadors de Nacam, a Sant Boi de Llobregat, continuen amb les mobilitzacions. Consideren insuficient la nova oferta de l'empresa

► Pàgina 12
Les entitats populars de Tortosa s'oposen a la construcció d'un camp de Golf. Reivindiquen de nou una nova cultura de l'aigua

► Pàgina 13
La CAL encapçala una campanya pel català a la Fira de Frankfurt. La Generalitat ha apostat per incloure autors que escriuen en espanyol

PRESONS // DISTINCIÓ A UN FUNCIONARI CONDEMNAT PER “RIGOR INNECESSARI”

La UGT condecora el líder de la línia dura penitenciària

Manuel Allué ha encapçalat des dels anys vuitanta la branca més intransigent del sindicalisme penitenciari

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'exsecretari general del sindicat CATA-Presons, Manel Allué, que actualment està afiliat a la secció de presons de la UGT, rebrà una distinció del sindicat el proper 5 d'octubre, en el marc de les primeres jornades penitenciàries organitzades per la secció sindical ugetista a les presons catalanes.

A l'acte hi assistiran les màximes autoritats en matèria penitenciària de Catalunya i l'Estat espanyol: el secretari de Serveis Penitenciaris de la Generalitat, Albert Batlle, i la directora general espanyola d'Institucions Penitenciàries, Mercedes Gallizo, a més del secretari general de la UGT de Catalunya, Josep Maria Álvarez.

L'any 2001, va ser sancionat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per haver mantingut un “rigor innecessari”

► **Històric de la línia dura**
Allué és un històric del sindicalisme penitenciari català. Representant de la línia de “mà dura” entre els funcionaris de presons, ha realitzat un periple per diverses seccions sindicals penitenciàries durant els darrers 20 anys. Primer, al capdavant d'USO, a la

que es va integrar l'any 1991 provinent de Acció Sindical Independiente (ASI) i de la USIP. A finals dels anys 90, juntament amb el sector funcional més corporativista, s'integra a CATA, un sindicat autònom i d'esquerra on manté contínues tensions amb la direcció.

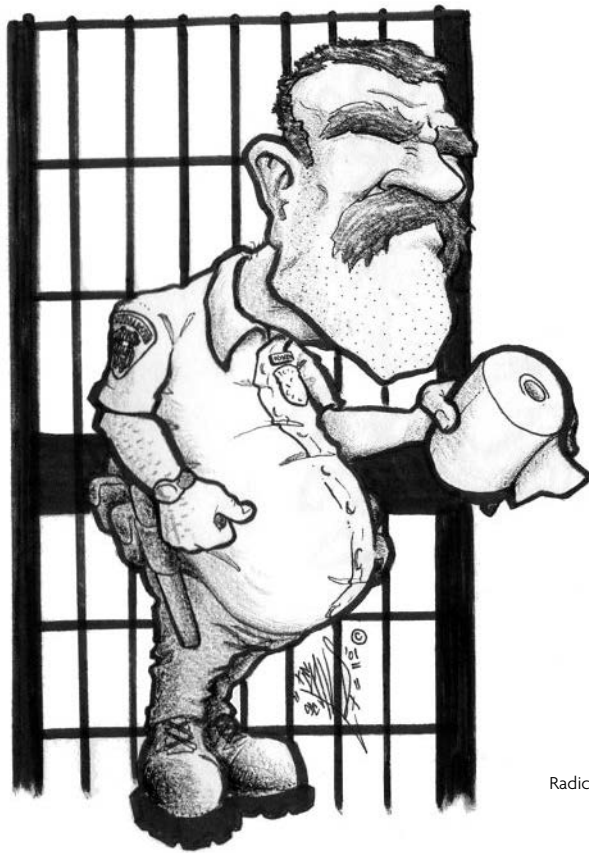
L'any 2003, juntament amb el gruix de l'afiliació sindical de CATA-Presons, decideix fer el salt a la UGT. En aquest sindicat s'ha mantingut en segona línia i deixant el pes de l'actuació a Miguel Pueyo, funcionari que ha seguit la mateixa trajectòria política. Ha estat en els darrers anys en què s'han produït les topades més dures entre funcionaris de presons i administració peniten-

ciària, arran del motí de Quatre Camins el 30 d'abril de 2004. En aquella ocasió, UGT-Presons es va posicionar contra la investigació oberta pel departament de Justícia per esclarir els suposats maltractaments a més de 40 interns que havien participat en la protesta. El cas segueix empantanejat als jutjats.

► **“Rigor innecessari”**
El mateix Manuel Allué ha estat implicat en un cas de maltractaments. L'any 2001, després d'un llarg periple judicial, va ser sancionat per la sala del contenciós del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) per haver mantingut un “rigor innecessari” en una intervenció a la presó. El

motiu de la sanció es remuntava, segons explicava llavors el diari *El País*, al 19 d'agost de 1992, quan, sense autorització dels seus superiors, Allué i altres funcionaris van accedir “amb material coercitiu” a la cel·la del departament especial de la presó de Quatre Camins on es trobava l'intern O.R.P. Allué, que es defensava amb l'argument que va intervenir per evitar que el pres s'autolesionés, va recórrer llavors a la sentència del TSJC.

L'any 1992, Allué també va ser condemnat, juntament amb altres funcionaris de presons de CATA, a pagar una multa de 40.000 pessetes per un delictes d'injúries lleus contra l'exdirector del Centre Penitenciari de Quatre Camins, Josep Font. ①

Vinculació amb l'extrema dreta

Des de les entitats de suport als presos s'ha acusat històricament Allué i el seus afins d'estar ideològicament pròxims a l'extrema dreta, fet que els al·ludits sempre han negat. Aquest ha estat el discurs de l'Associació Democràtica de Funcionaris de Presons (ADECAF), que ha acusat Allué amb proves documentals d'haver militat a la USIP i Acció Sindical Independiente (ASI), dues organitzacions sindicals de funcionaris de presons de la línia més dretana. De fet, un dels líders d'ASI, Francisco Javier Cañadillas, va estar implicat durant els anys 80 en un comando nazi parapolicial format pel Partido Español Nacional Sindicalista (PENSI), on també militava el conegut feixista Ernesto Milá, i que va realitzar diverses accions, entre elles un atemptat a una seu de la UCD.

Paradoxalment, ADECAF, l'associació que ha realitzat aquestes acusacions, també compta entre els seus membres amb elements pròxims a la ultradreta, com Jaume Farrerons, funcionari de presons que fins 2004 va militar en la Plataforma x Catalunya de Josep Anglada i en l'actualitat, segons algunes fonts, és pròxim a Ciudadans-Partit de la Ciutadania, la formació d'Albert Boadella & cia.

ALBACETE // LA LLUITA CONTRA LA DISPERSIÓ DELS PRESOS POLÍTICS

Zigor Larredonda abandona la vaga de fam

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Després de sis dies de dejuni, els tres presos polítics que es troben tancats al centre penitenciari d'Albacete, entre els que es troba el català Zigor Larredonda, han deixat la vaga de fam. Aquesta mesura s'emmarca dins un canvi

d'estratègia en la lluita solidària amb Iñaki de Juana Chaos, segons “el que es decideixi en el conjunt del col·lectiu de presos” segons han declarat fonts del comitè de suport al Zigor.

Per altra banda, de Juana, es troba en vaga de fam per exigir la seva excarceració després de dur vint anys privat de llibertat i haver

complert la seva condemna des del passat 7 d'agost. El divendres 22 de setembre va ser hospitalitzat a causa del seu precari estat de salut i ha començat a ser alimentat forçosament per via intravenosa. Aquest procediment es fa en contra de la seva voluntat, seguint un auto de l'Audiència Nacional que autoritzava la mesura inclosa la

immobilització del pres si es resistia, pel que va ser emmanillat de mans i peus durant 24 hores.

► **Mobilitzacions al carrer**
Als Països Catalans, el col·lectiu de suport als presos Rescat ha anunciat que continuarà la campanya de denúncia de la situació dels presos polítics encara que Larre-

donda hagi deixat la vaga de fam, doncs “la situació de de Juana és extremadament greu”.

En aquesta línia, a Vilanova i la Geltrú (Garraf), una trentena de persones es van concentrar el divendres 22 de setembre davant l'Ajuntament de la ciutat en solidaritat amb en Zigor i la resta de presos. ②

BARCELONA // CONFLICTE LABORAL PER LA DIVISIÓ DE L'EMPRESA EDITORA

'La Vanguardia' vulnera el dret de vaga del personal dels tallers

Laia Alsina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

“**E**s veu que si una persona té un cap de setmana lliure després d'un mes i mig seguit treballant, ha de donar gràcies per aquest privilegi”. Arguments com aquest són els que els 239 treballadors del taller d'impressió de *La Vanguardia*, ara subrogats a la recentment sorgida CRE-A —una empresa del mateix Grup Godó— han de repetir constantment. Des del 7 de setembre fan tres dies de vaga a la setmana principalment per un motiu: volen mantenir el conveni aconseguit després d'anys de lluita.

N'estan farts. “Sembla que reivindicar que se'ns mantinguin les mateixes condicions laborals que teniem quan han decidit dividir el diari en diferents empreses, sigui una demanda injusta. Però tenim un bon conveni i volem conservar-lo, com faria qualsevol treballador. O es que algú creu que les coses s'han d'igualar per baix?”. És un membre del comitè de vaga qui fa aquesta afirmació, cansat d'haver de justificar el motiu de l'aturada. Tot seguit, treu un contracte que CRE-A Impresiones de Catalunya S.L. ha fet recentment. En ell s'hi pot llegir que “el/la treballador/a rebrà una retribució total de 43,55 euros bruts diaris” per una jornada laboral de dimarts a diumenge, incloent-hi la nocturnitat i les pagues. Amb el paper a la mà el representant sindical explica que “fins ara, rebíem 120 euros bruts diaris. Això és un dels exemples del que suposa passar del conveni de *La Vanguardia* al d'Arts Gràfiques, que és el que volen aplicar a partir de 2007”. Les noves condicions laborals que imposa el Grup Godó a CRE-A, també suposen un empitjorament des del punt de vista de temps de treball, torns i serveis. D'aquesta manera, l'empresa pot canviar els horaris i dies de la jornada de feina sense donar contraprestacions econòmiques o estalviar-se algun tipus d'indemnització en cas que s'obligui el treballador a canviar el centre de treball a un altre municipi. Més enllà, segons s'assegura des del comitè de vaga, “es persegueix acomiadar part de la plantilla del taller a través d'un expedient de regulació que, ara, no poden fer”.

► **Els periodistes es fan enrere**
Aquesta situació va fer que el 7 de setembre *La Vanguardia* es declarés en vaga. Però a hores d'ara tot ha canviat. Una assemblea i posterior votació convocades el 21 de setembre per la part del comitè d'empresa que integra la redacció del rotatiu, va fer que es desconvoqués l'aturada. Els resultats van ser ajustats —tenint en compte que van votar tots els directius— amb 147 vots a favor de parar la

Treballadors La Vanguardia, a les portes de la planta d'impressió

Edu Bayer

vaga, 104 en contra i 21 paperetes considerades nul·les o abstencions, moltes de les quals, segons les persones que van participar al recompte tenien un missatge: “Ens heu venut”. Molts treballadors no es van assabentar perquè tot plegat es va fer en poques hores i mentre el comitè de vaga estava reunit. A més, hi ha qui assegura que en alguna de les reunions prèvies a la votació, agents de la Guàrdia Urbana impedié el pas al personal de CRE-A.

Així doncs, el personal de *La Vanguardia* com a tal, no ha continuat l'aturada però sí que ho ha fet la plantilla de CRE-A que fins l'1 de setembre formava part del diari. La versió de la redacció és ben diferent. El secretari del comitè d'empresa, Jordi Bordas, explica que l'assemblea del 20 de setembre es va convocar per petició d'un important grup de treballadors que “veien com la vaga anava perdent seguiment”. I que la plantilla de tallers no podia entrar-hi perquè “amb la subrogació ja no són de *La Vanguardia*”. Bordas afegeix: “No ens va agradar fer-ho, però legalment hi

estem obligats. Nosaltres estem amb el personal de tallers i el nostre advocat recorrerà la subrogació. No els hem abandonat”.

Les condicions laborals de la nova empresa suposen un empitjorament important en aspectes com els salaris, que queden reduïts a més de la meitat

► Una sentència històrica

Però el fet de no tenir el suport del personal de *La Vanguardia* no els fa retrocedir. Estan decidits a fer tot el possible per mantenir les condicions laborals actuals. I el Grup Godó, diuen, no els ho

està posant fàcil perquè “se salta la llei”. Les persones que protagonitzen la vaga tenen aturat el taller d'impressió al barri de Poble Nou de Barcelona per evitar que surti el diari, però els responsables del grup envien el rotatiu a altres impremtes —com Bermont, situada a Castellbisbal— que treballen custodiades pels Mossos d'Esquadra. “*La Vanguardia* està vulnerant el dret de vaga. Si el taller està aturat no pot enviar-ho a un altre lloc. I s'emparen dient que el diari no fa vaga, que la fa CRE-A”. De moment, aquesta situació ja ha estat denunciada i el personal que segueix la protesta confia que la justícia els torni a donar la raó, com ja va fer el passat 1 de setembre en relació a l'aturada del desembre de 2005. En aquella ocasió, una jutgessa va sentenciar que *La Vanguardia* havia vulnerat el dret fonamental a fer vaga perquè va decidir que la impressió del diari es fes en tallers diferents als habituals, fos sin o no de la mateixa empresa. A més, va obligar la direcció a pagar 100 euros a tots els vaguistes en concepte de danys morals. ①

“No he cregut mai en la redacció”

És la sentència d'un històric dels tallers de *La Vanguardia* que prefereix romandre en l'anonimat. “És més, no hi crec ni hi creuré mai. N'hi ha molts que es pensen que perquè escriuen són superiors. Però és gràcies a la nostra lluita que ara tenen una plantilla, uns drets i un conveni”. Aquest home, que fa més de 35 anys que treballa imprimint el diari, diu que no se sent enganyat per un gran nombre

de companys de la redacció perquè ja s'esperava una actuació semblant. Però té molt clar que la responsable de tot plegat és l'empresa: “Durant anys hem considerat *La Vanguardia* casa nostra, hem arribat a triplicar jornades per tirar-la endavant i, ara què?”. L'històric treballador del taller recorda altres temps: “Abans tot era més familiar, el patró parlava amb nosaltres. Ara, els directius són mercena-

ris sense credibilitat i els sindicats majoritaris els fan el joc. Abans ens consideraven persones i ara només som números lletjos”. I mentre assenyala que l'empresa encara no ha comunicat la subrogació al comitè, s'atreveix a mirar la bola de vidre i anuncia que “s'arribarà a un acord, tot i que serà difícil, però no els ho posarem fàcil perquè tenim consciència de classe i de futur. I sabem què ens hi estem jugant”.

Més d'un any de lluita

La situació que actualment viu la plantilla dels tallers d'impressió de *La Vanguardia* ve de lluny. Ja al maig de 2004, després d'una vaga, el Grup Godó va anunciar que es faria un pull d'impressió nou a través de prejubilacions i que aniria informant cada tres mesos. Però les primeres notícies no van arribar fins l'octubre de 2005. En una trobada a l'Hotel Icària, la direcció del Grup Godó va presentar CRE-A, l'empresa que aglutinaria la plantilla del taller. Unes persones que no hi estaven d'acord perquè no era el que s'havia pactat, però que estaven disposades a acceptar amb condicions com que es mantingués el conveni laboral de *La Vanguardia*. Però els directius no van acceptar i van començar les mobilitzacions que al mes de desembre van esdevenir una vaga.

Com el conflicte no se solucionava, i després de rebre el suport de la redacció amb un dia sense firmar els articles, es va convocar una nova jornada d'aturades al mes de maig que finalment no va prosperar perquè el Grup Godó va decidir retirar el projecte de CRE-A. A mitjans de juliol, però, comunicava una notícia ben diferent: ja estava tot enllestit per a la subrogació i davant els moviments de la plantilla, anunciava que es faria l'1 de setembre aplicant l'article 44 de l'Estatut del Treballador. Els vaguistes diuen que no el respecta en absolut perquè “la subrogació s'ha de fer amb tot el personal i maquinària a una empresa externa i CRE-A no ha canviat de grup”. A més, expliquen que la normativa estableix que s'ha de fer amb capital i els directius de Godó van dir que seria deficient fins el 2017. Finalment, però van aconseguir 9 milions d'euros per fer realitat el projecte.

Enmig de tot plegat hi ha també un conflicte entre sindicats. A les últimes eleccions es van presentar tres llistes: una que representava la redacció, una altra els tallers i una tercera el personal administratiu. Finalment, el comitè es va constituir amb un grup, d'una banda, format per la redacció i CCOO i amb representació majoritària. De l'altra, hi ha els qui representaven el sector de la impressió. La divisió estava servida i la polèmica també: hi ha qui va denunciar que tots els vots per correu van arribar en un mateix sobre de CCOO.

A tot això, una nova dada afegia llenya al foc del conflicte: un membre de la direcció de *La Vanguardia* formava part dels representants de la patronal al Tribunal Laboral de Catalunya, l'ens que regula els conflictes entre treballadors i empresa, quan es negociava la creació de la nova empresa. Un vaguista aclareix: “Es va emparar amb una excedència. Tot el procés de subrogació fa pudor”. ②

BARCELONA // PROTESTA A LA CONCESSIÓ DE LES CREUS DE SANT JORDI

Condecorat però escribassat

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Com en els vells temps del pistolerisme i les vagues salvatges, el dilluns 25 de setembre, els patrons es trobaven al Liceu i els treballadors al carrer. El Govern, amb els primers, la policia, per dir-ho d'alguna forma, amb els segons. I també, com llavors, protestes laborals a les portes del Palau de la burgesia per excel·lència.

Un dels guardonats era Andreas Schellef, president de Seat i responsable de l'acomiadament de 660 treballadors

I és que la concessió d'enguany de la Creu de Sant Jordi, guardó oficial de la Generalitat de Catalunya, va estar dominat per la polèmica des que es va fer públic que un dels guardonats era Andreas Schellef, president de Seat i res-

pensible, ara fa 9 mesos, de l'acomiadament salvatge de 660 treballadors de l'empresa automotivística. Conflicte que encara no és tancat i que al llarg d'aquest temps ha generat moltes protestes i sentències judicials.

Les primeres queixes van sortir del Comitè de Solidaritat amb els acomiadats de SEAT i del sindicat CGT, però aviat s'hi van afegir altres entitats com la Xarxa contra la Precarietat o els partits ERC i EUiA.

Protestes dins del lliurament
L'acte d'entrega dels guardons va estar acompanyat per una concentració de treballadors i acomiadats de Seat, a la que s'hi van sumar els treballadors de la rotativa de *La Vanguardia*, actualment en vaga, ja que també era premiat Javier Godó, propietari de l'empresa. Unes 500 persones, segons els convocants, es van reunir a les Rambles, i van obligar els polèmics guardonats a sortir per la porta del darrere.

La protesta "pacífica però sorollosa" va arribar dins l'edifici, i es van poder sentir alguns xiulets en el moment que Andreas Schellef recollia la seva Creu. Ell va saludar amb el símbol de la victòria. També com en els vells temps. ☺

Eloy de Mateo

Treballadors afectats pels acomiadaments de Seat protesten indignats per la concessió de la Creu Sant Jordi a Andreas Schellef

La Creu, sempre polèmica

No hi ha cap any en que la concessió de la condecoració oficial de la Generalitat de Catalunya no desperti polèmica i en que s'alcin veus que afirmen que el guardó es troba devaluat. Encara que sempre hi ha qui afirma que aquestes veus l'únic que voldrien és ser elles les guardonades.

El cert és que aquesta és una medalla que és dona de forma massiva, i que des de 1981 ja han rebut un miler de persones, de les quals una mitja dotzena, com el cantant Raimon, no van anar a

recollir-la, precisament perquè la consideraven desprestigiada. Però sembla que això no ha fet canviar la tendència, doncs enguany s'han duplicat els premiats respecte l'any passat.

Una altra crítica que rebien els guardons de l'era Pujol era la quantitat d'empresaris premiats pel seu "servei al país" en relació a les persones provinents del sindicalisme de la societat civil. Sembla que aquesta tampoc és una tendència que hagi de canviar amb els socialistes.

SANT BOI // NOU CONFLICTE PEL TANCAMENT D'UNA EMPRESA

Nacam fa dues vagues en una setmana

Sergi Picazo
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La primera vaga va ser el 22 de setembre, la segona el dimarts 26, jornada durant la qual els treballadors de la fàbrica de components de l'automoció Nacam Ibèrica, es van manifestar davant la Conselleria de Comerç i Indústria per a pressionar en les negociacions que s'estaven fent dins l'edifici. Durant l'acció es van tirar centenars d'ous a la façana de la Conselleria.

Després de les mobilitzacions del mes de setembre, l'empresa va ampliar la seva oferta inicial, però els sindicats la segueixen considerant insuficient ja que demanen un mínim d'indemnitzacions de 45 dies per any treballat. Aquesta xifra és la que marca l'acord de reestructuració 2006-2008 del pla de viabilitat de la planta, pactat el passat 14 de març per a reduir la plantilla en 57 treballadors —alguns dels quals ja han abandonat l'empresa—. Però els propietaris de Nacam no han acceptat encara ni tan sols això.

El comitè d'empresa de Nacam defensa la recol·locació de l'excedent de personal en altres empreses del grup situades a Martorelles i que també pertanyen a les empreses ZF Lenksysteme i Robert Bosch. Tot i això, alguns treballadors ja han mostrat anònimament la seva disconformitat amb l'actuació del comitè, liderat pel sindicat UGT, per la gestió del conflicte laboral.

Edu Bayer

Entrada d'un dels membres del comitè d'empresa a la negociació de les indemnitzacions

160 acomiadaments
Nacam va anunciar a principis de setembre el tancament de la fàbrica de Sant Boi i l'acomiadament de 160 empleats. La companyia de components d'automoció va presentar un expedient de regulació d'ocupació (ERO), però les mobilitzacions dels treballadors han aconseguit frenar la decisió empresarial. Nacam Ibèrica va al·legar que acumula tres anys de pèrdues i que amb els números vermells actuals, més de dos milions

d'euros en deute, ja no pot continuar amb l'activitat a Catalunya. La fàbrica del Baix Llobregat és una filial de la transnacional alemanya ZF Lenksysteme, dedicada a fabricar materials per Audi, Volkswagen i Volvo. Tanmateix, segons els sindicats, el problema radica en que la transnacional duu temps desviat càrregues de treball a la pròpia Alemanya i a França, amb el que la fàbrica catalana va deixar de produir a bon ritme fa un temps.

El tancament de Nacam se sumaria als molts que ja ha sofert enguany la comarca del Baix Llobregat, entre ells la clausura de la planta de Braun a Esplugues amb més de 700 afectats. Els sindicats calculen que entre 2005 i el que duem de l'exercici 2006 s'han perdut en el Baix Llobregat més de 2.500 llocs de treball, bàsicament en sectors industrials i a causa dels processos de deslocalització per reduir els costos de la mà d'obra. ☺

BARCELONA //
RESOLUCIÓ JURÍDICA

Males herbes a les oposicions de Parcs i Jardins

Mariona Ortiz
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Tribunal de l'Oferta Pública d'Ocupació 2006 de l'Institut Nacional de Parcs i Jardins ha decidit donar per vàlids els resultats de la prova pràctica de les oposicions que es va realitzar el passat 30 de juliol. La part pràctica de les oposicions a les 28 places fixes que ofereix l'I.N. de Parcs i Jardins va consistir en tres proves: cavar, palejar i escombrar. En aquesta última un 72% dels opositors va suspendre, 81 dels quals amb una nota d'entre 0 i 2 punts. Els resultats dels exàmens va dur el comitè d'empresa i les persones afectades a mostrar públicament la seva protesta i a presentar 93 al·legacions però totes han estat refusades i el Tribunal ha decidit rebutjar també les impugnacions que s'havien plantejat. Aquesta decisió permetria presentar el recurs d'alçada a l'alcalde de Barcelona, com a pas previ a la presentació d'un contenciós-administratiu.

Els resultats dels exàmens van dur a presentar 93 al·legacions

La secció sindical de la CGT de Parcs i Jardins ha manifestat la seva disconformitat amb la decisió, donat que el Tribunal en cap moment ha aprovat ni ha explicat els criteris de valoració dels exàmens i la convocatòria tampoc recollia mitjans que objectivessin les proves pràctiques, cosa que —segons el sindicat— dona peu a l'arbitrarietat.

VALLÈS ORIENTAL //
CONFLICTE LABORAL NEGOCIAT

Els treballadors de Domar accepten les indemnitzacions

Agències

Després de dues setmanes de vaga i acampada, la plantilla de la fàbrica de rentadores Domar, propietat del Grup Taurus, de Martorelles, ha arribat a un principi d'acord amb l'empresa que posaria punt i final al conflicte.

La negociació s'ha centrat en al quantia de les indemnitzacions, que seran, tot i que encara "falta concretar alguns serrells", de 45 dies per any treballat amb un màxim de 42 mensualitats i un complement d'entre 2.000 i 4.000 euros per als treballadors de 55 a 57 anys.

Aquest acord va ser aprovat el 22 de setembre en assemblea per la majoria dels 204 treballadors afectats per la mesura, dels 330 que ocupa la planta.

MENORCA // XOC AMBIENTAL

Projecte del nou port de Ciutadella

Directa Menorca
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La UTE Port Ciutadella, integrada per les empreses Berenguer Ingenieros i Euro-principia varen presentar el dia 20 d'aquest mes el projecte definitiu global del port comercial que hi ha previst construir a la zona de Son Blanc al sud de la bocana del port natural de Ciutadella. Els gabinets tècnics de les dues empreses, a instàncies del Govern Balear, han introduït modificacions al projecte inicial presentat pel Consell Insular de Menorca el mes de juliol d'enguany i que va ser consensuat i acceptat pel govern municipal així com també pel mateix Govern Balear, veure DIRECTA 18.

Els mitjans de premsa local, volcats en l'acte de presentació que va reunir representants dels partits polítics locals i autonòmics, van omplir pàgines el dia següent exposant les noves definicions del projecte. Ara s'ha fet públic que el dic projectat passa a medir 465 metres, per poder habilitar un tercer moll no previst on hi podran maniobrar vaixells de fins a 130 metres d'eslora, mentre el projecte inicial en preveia un de 395. Tot plegat afectarà a 80 mil metres quadrats de superfície d'aigua i 50 mil en terra. Aquest nou port pretén acollir els vaixells de caire comercial reordenant i adequant el port natural exclusivament com espai per a l'ús pesquer i esportiu col·locant un centenar de nous amarraments. A Cala en Busquets també se'n ubicaran uns altres 100, repartits en cinc nous pantans, i en un espai proper, en terra, una marina seca on poder col·locar uns 180 vaixells.

*El dic passa a
medir 465
metres, mentre
el projecte
inicial era de 395*

El projecte sortí publicat el dissabte 23 al BOIB i a partir d'aquest moment es quan, tal i com ens ha fet saber a DIRECTA MENORCA la Coordinadora en Defensa del Port de Ciutadella, després de consultar-l'ho, es reunirà i debatrà les noves informacions i posicions que s'estan desenvolupant. D'interrogants n'existeixen i forces: Que passarà a les platges properes amb els canvis de corrents marins? I amb les praderies de possidonia? No s'hauria d'esperar al futur estudi sobre el conjunt del litoral de l'illa per saber quins efectes tindria un nou port?... El procés ara parteix de zero i els tràmits i estudis en són uns quants: el dictamen de la Comissió Balear de Medi Ambient, del Ministerio de Medio Ambiente, l'adscripció de la làmina d'aigua... Tot i açò el Govern Balear ja preveu col·locar la primera pedra el maig de l'any vinent i tenir operatives totes les noves infraestructures, pressupostades en 67,3 milions d'euros, l'any 2010.

TORTOSA // PLANS MACROTURÍSTICS AL DELTA

Entitats populars fan al·legacions a un projecte de camp de golf

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Després de mesos de rumors continuats, en els últims dies es va saber que l'Ajuntament de Tortosa havia aprofitat l'agost per aprovar la requalificació d'uns terrenys per a poder-hi edificar. El conveni signat entre el consistori ebrenc i l'empresa Tortosa Golf Resort SL inclou la modificació puntual de l'aprovació provisional del POUM a la zona anomenada Mas de Xies a Vinallop, per a permetre-hi la construcció d'un camp de golf, un hotel de luxe i una urbanització adjacent amb més d'un miler de xalets. Tot el complex ocuparà un milió dos-cents mil metres quadrats.

*Les crítiques
de més pes són
cap a un
ajuntament que
va signar la
Declaració per
la Nova Cultura
de l'Aigua*

Davant del que consideren un moviment "d'especulació urbanística" permès "legalment", el Casal Popular Panxampla de Tortosa i l'entitat ecologista GEPEC han presentat diferents al·legacions al projecte. Els seus arguments es basen principalment en que suposarien un incompliment, tan de la llei d'urbanisme com de la llei de paisatge, hipot-

Zona del Pla de Sitges on es vol ubicar la urbanització i el camp de golf

Rosa Andreu

tecaria el futur d'un desenvolupament econòmic i social de la comarca basat en el turisme rural i alternatives agrícoles i dificultaria l'accés dels joves a l'accés a l'habitatge per implicar pujades en el seu preu.

També es critica que s'agi optat per ubicar-lo al costat d'un paratge natural inclòs al Pla d'Espais d'Interès Natural i que la decisió s'hagi pres a l'agost, el que "dificulta la participació ciutadana".

► **Nova Cultura de l'Aigua**
Però les crítiques de més pes "polític" són cap a un ajuntament que, durant la mobilització social contra el transvassament

de l'Ebre, va signar la Declaració municipal per la Nova Cultura de l'Aigua a la Conca de l'Ebre, clarament oposada al "model territorial que s'està implantant al litoral mediterrani" i que està patent en la proliferació dels camps de golf al llarg de tota la costa. A més, es dona el fet que el propi alcalde de Tortosa, el socialista Joan Sabaté, va assistir personalment a moltes d'aquelles manifestacions on es defensava l'aplicació d'una nova cultura de l'aigua.

També es veuen elements "estranyos" en el fet que "l'Ajuntament hagi signat un conveni amb una empresa i posteriorment hagi canviat la qualificació d'uns

terrenys", el que "fa difícil no pensar en que darrera d'aquesta operació hi ha arguments especuladors", sempre segons portaveus del Casal Panxampla.

► **Millora de la imatge**
Per altra banda, la Federació Catalana de Golf va fer públic un comunicat el 21 de setembre, on s'anunciava que ha contractat l'empresa Sorea, filial del grup Agbar, per "millorar la gestió, reutilització i optimització dels recursos hídrics dels 39 camps de golf" que hi ha a Catalunya. A dia d'avui, la meitat d'aquestes instal·lacions utilitzen aigües procedents de les reserves hídriques dels pantans. ☺

BAIX Penedès // TERRITORI

Nova protesta contra el CIM del Penedès

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

A manifestació per setmana, la Plataforma No Fem el CIM, que s'oposa a la construcció d'un gran centre logístic a l'Arboç (Baix Penedès), va prenent força. El diumenge 24 va ser el torn de Banyeres, i va congrega més de 1.200 persones en un poble de sols 2.300 habitants. La diferència d'aquesta convocatòria va ser, però, la presència d'una vintena de guàrdies civils.

Les properes convocatòries seran el dia 29 a Sant Llorenç i l'1 d'octubre a la plaça de Braus de Tarragona, en ocasió del concurs castell.

Per altra banda, el ple municipal de Vilafranca va aprovar per unanimitat una moció presentada per la Candidatura d'Unitat Popular oposant-s de a la construcció d'aquesta infraestructura.

BAIX EMPORDÀ // POLÈMICA PER NOVES INFRAESTRUCTURES

Veïns de Llofriu protesten pel desdoblament de la comarcal C-31

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una trentena de persones van realitzar talls intermitents de trànsit a la C-31, al seu pas pel barri de la Barceloneta de Llofriu, moments que aprofitaven per repartir octavetes contra el desdoblament de l'anella de les Gavarres.

Segons els convocants, la Plataforma d'Entitats contra l'Anella de les Gavarres i a favor del Transport Públic, aquesta nova infraestructura és innecessària "per ser utilitzada dos mesos l'any" i no respon a les necessitats dels habitants de la comarca, sinó a "la voluntat de creixement insostenible del turisme".

En un comunicat de premsa, també han exigít "la retirada del projecte del desdoblament de la C-66 entre Palafrugell i Forallac i la seva substitució

*Han exigít
també la
retirada del
projecte del
desdoblament
de la C-66*

per un projecte de transport públic i de carrils bici", així com la dimissió del Director General de Carreteres, Jordi Follià, i del Secretari General de Mobilitat, Manel Nadal.

BARCELONA // DRETS ANIMALS

Critiquen Japó per la mort de dofins

Agències

L'associació AnimaNaturalis va organitzar una concentració davant del consolat japonès a Barcelona per protestar per la mort de dofins en el país asiàtic. L'acte, que es va realitzar el 20 de setembre, va congrega una desena de persones i va ser simultani en més de 20 països d'arreu del món, sobretot d'Europa i Amèrica Llatina.

Els fets denunciats es refereixen a la matança de dofins que anualment es produeix a la badia de Taiji, on es maten amb "llances i punyals" més de 20.000 animals, després que els pescadors hagin tancat amb xarxes l'accés al mar.

Després la seva carn es ven com a menjar, mentre que els supervivents s'entreguen a acuaris i zoològics.

LLENGUA // LA CULTURA CATALANA, PRIMERA SENSE ESTAT CONVIDADA

Campanya pel català a la Fira de Frankfurt

La Generalitat aposta per incloure autors en espanyol

✉ Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'octubre de 2007, la cultura catalana serà la convidada especial a la Fira Internacional del Llibre de Frankfurt, a Alemanya. Aquest és l'esdeveniment més rellevant del sector editorial europeu i la catalana serà la primera cultura sense estat convidada a la Fira. Coincidint amb l'edició d'enguany, que se celebrarà del 4 al 8 d'octubre, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) ha endegat una campanya amb el lema "A la Fira del Llibre de Frankfurt de 2007, en català", per demanar que la representació oficial de la cultura catalana a la Fira de l'any que ve, que es vehicula a través de l'Institut Ramon Llull -organisme depenent de la Generalitat catalana-, s'hi incloguin només escriptors que s'expressin en català.

En l'actualitat, el criteri de la conselleria de Cultura de la Generalitat, que encapçala Ferran Mascarell, i del mateix Institut Ramon Llull, dirigit per l'escriptor illenc Emilio Manzano, és la d'incloure en aquesta representació escriptors que s'expressin en llengua catalana i castellana. Cal tenir en compte que l'Institut Cervantes espanyol -equivalent del Llull- ja té la seva pròpia representació oficial, on inclou només escriptors en castellà.

► **Pere Calders, literatura mexicana**

David Vila, portaveu de la CAL, considera que "la literatura es defineix per la llengua, i la catalana és la que es fa en català". Segons Vila, "si la literatura es definís en funció del lloc on s'escriu, hauríem de considerar l'obra de Pere Calders, per citar un exemple, literatura mexicana, pel fet d'haver estat escrita, en gran part, en el país centreamericà".

La CAL considera que "els autors catalans tenen absoluta lli-

A la plaça Sant Jaume van coincidir les concentracions a favor i en contra del pregó en castellà

bertat a l'hora de triar la llengua amb què volen escriure". Ara bé, segons Vila, "si aquesta és la castellana, en la pròpia fira ja hi aniran representats dins de la literatura espanyola. Incloure'ls dins la literatura catalana seria atorgar-los una doble representació".

► **300 llengües més**

La CAL creu que si la Generalitat de Catalunya considera com a literatura catalana tota aquella escrita dins dels límits de Catalunya, "també ha de convidar-hi l'escriptura en qualsevol de les altres 300 llengües que s'hi parlen; sinó,

La CAL creu que "incloure escriptors en llengua espanyola a la Fira Internacional és una decisió política"

les està discriminant". En cas de considerar només l'escriptura en llengües oficials, "haurà de convidar també a banda de l'espanyola, la francesa, doncs és la llengua oficial a Catalunya Nord, territori explícitament convidat pels organitzadors de la Fira del Llibre de Frankfurt".

El portaveu de la CAL creu que "incloure escriptors en llengua espanyola a la Fira Internacional és una decisió política" que respon "a una manca de voluntat normalitzadora" i també "a voler presentar la literatura catalana com a supeditada a l'espanyola".

En la mateixa línia s'ha manifestat l'escriptor Víctor Alexandre, en el marc de la presentació de la campanya de la CAL: "el partit socialista [PSC] té una estratègia que és barrejar el concepte cultura catalana amb el de lletres catalanes, que són les convidades a Frankfurt el 2007, en una fira que és exclusivament del llibre. Per tant, "el concepte de cultura hi queda restringit al de literatura".

Contra el pregó "cosmopolita"

Més de noranta entitats s'han adherit a la campanya encapçalada per la CAL, la Plataforma per la Llengua i el CIEMEN perquè el pregó de les festes de la Mercè de Barcelona es fes en català. Consideren que la decisió de l'Ajuntament de Barcelona de fer-lo en castellà "no beneficia el cosmopolitisme", com ha argumentat el consistori, sinó que "substitueix la llengua comuna i pròpia de Catalunya, i va també en detriment dels centenars de llengües que es parlen a la ciutat".

No és el primer cop que el pregó de la Mercè es fa en llengua castellana. Enguany, però, s'ha desfermat la polèmica arran de l'opció crítica d'entitats com la CAL, el CIEMEN o Òmnium Cultural, i de la decisió dels regidors d'ERC de no assistir-hi. El pregó l'ha llegit l'escriptora madrilenya Elvira Lindo, vinculada al diari El País i al grup PRISA, i que sovint ha destacat per les seves opinions pròximes a l'espanyolisme.

CORNELLÀ // DESALLOTJAMENT

Sis mesos de procés judicial acaben amb sis anys d'okupació

✉ Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Dimarts 26 de setembre a les 5:45 de la matinada un dispositiu de dotze furgonetes antiavalots, un helicòpter i nombrosa policia de paísà prenia el barri Centre de Cornellà per desallotjar el CSOA La Krispa. A les 10 del matí un grup de vint i cinc persones es concentrà davant del mercat centre i posteriorment es manifestaren fins als jutjats de Cornellà.

La Krispa va ser okupada el 3 de juny del 2000 i fins aquest l'abril no va començar un procés judicial que ha sigut molt ràpid. Segons fonts de La Krispa, "la jutgessa va buscar, des del principi, un desallotjament ràpid", posant la data de llançament en la demanda i permetent el judici "sense defensa".

Aquest desallotjament se suma al d'un altre centre social el 14 de setembre. Actualment, la ciutat compta amb dos centres socials okupats més: La Bankarota i el Tòxics.

GIRONA // INDEPENDENTISME

Expedientat un afeccionat del Girona per desplegar una estelada

✉ Directa Girona
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 5 de febrer de 2005, una dotzena de joves del col·lectiu Suporters Girona i durant el partit Osca-Girona, al camp aragonès, van fer crides a favor de la independència i contra Espanya i el feixisme i van onejar una estelada. Davant la reacció violenta d'alguns seguidors de l'Osca, els membres de seguretat de l'estadi van exigir que retessin la bandera i van fer una identificació. Més tard, la Subdelegació del Govern d'Aragó va imposar una multa de 3.000 euros al jove per "l'exhibició d'una bandera il·legal i consignes contra les forces de seguretat i Espanya". Sancions previstes a la Lle de l'Esport que prohibeix el foment de la violència.

El dijous 21 de setembre es va realitzar a Girona la vista pel recurs interposat. Durant aquesta, el policia que havia declarat en la instrucció, a la pregunta de si creia que l'estelada era una bandera il·legal va respondre: "sólo hay dos tipos de banderas: las legales, como la española o autonómica y las demás son ilegales".

Segons la defensa del jove, s'hauria de sancionar els afeccionats de l'Osca que van intentar agredir els gironins. La resolució del jutge es preveu d'aquí a uns dies.

TARRAGONA // REPRESSIÓ A L'ANTIMILITARISME

Altres cop identificacions

✉ Masovers de Pobleviu.org
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Un cop més l'autobús de reclutament de l'exèrcit espanyol va visitar la ciutat de Tarragona per engrossar les seves files. Un cop més els activistes de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau van assitir-hi amb un pancarta "Cap exèrcit defensa la pau" i repartint unes octavetes on denunciaven la gran despesa econòmica que representa l'exèrcit. Un cop més la policia va presenciar-se per identificar als activistes. I aquest cop per partida doble.

El divendres 22 de setembre al matí diversos membres de la Coordinadora anaren a la Plaça Imperial Tarraco per oposar-se a la presència d'autobusos de reclutament a la capital del Tarragonès. Com ja va succeir fa uns mesos els militars trucaren als cossos policials per demanar que els desallotgessin. Però aquest cop, anaren més enllà i amb una càmera fotogràfiaren i gravaren els membres de la Coordinadora. En arribar la policia, en aquest cas la municipal, demanaren el DNI als antimilitaristes, i aquests al negar-s'hi foren portats amb el

cotxe de la Policia Local fins a la comissaria on foren identificats. A més, els policies els han retingut una bona estona i han anotat diverses vegades els números d'identificació.

En sortir de la comissaria els membres de la Coordinadora han tornat a la Plaça Imperial Tarraco per continuar amb la seva protesta. Tant aviat com han arribat els militars que anaven amb el bus han marxat.

Però a la tarda hi han tornat a aparèixer i els de la Coordinadora també. Llavors s'ha repetit altre cop el mateix episodi, però en

aquest cas els policies que s'hi ha personat eren del cos dels Mossos d'Esquadra. Aquests a part d'identificar de nou als concentrats també han revisat les fotografies que havien pres dels militars, ja que, aquests havien denunciat als policies que es sentien intimidats. Tant aviat com han marxat els mossos, els militars tampoc han tardat molt de temps en abandonar la seva tasca.

Tot i les intimidacions, les filmacions, identificacions, etc. la Coordinadora afirma que continuarà fent aquests tipus d'accions.

Sa
r
“A
molts altres
sos tres qu
escampats
24.000 pe
nombre de
nosaltres
tres coneix
s’ha conve
Mostrant
reunirà els
Canàries: j
deportat.
rostre. Tan
punts de p
Mentresta
elevats pr
cionals, el
altres, mé
l’intent. N
anys, i ma
tindran al
qüestió de
sinó al de

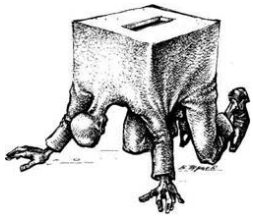
REPORTATGE FOTOGRÀFIC I TEXT:

Daniel Méndez
Barcelona

Saint Louis, l'altra riba del cayuco

qui va començar tot", explica Djibril Seye. "Ara fa dos anys va sortir de Saint Louis el primer cayuco cap a les Canàries; i el meu fill estava a bord", afegix aquest pescador. Des de llavors es han seguit el mateix camí; primer des de Saint Louis, a escassos quilòmetres de Mauritània, després des de molts altres punts al llarg de la costa senegalesa. Les xifres oficials parlen de persones embarcades en cayucos en el que va d'any; i callen el nombre de persones que s'han quedat en el camí. "Por a morir? Això a nosaltres no ens passa", respon Mustafà sense amagar el seu orgull, "nosaltres sabem els secrets de la mar". Davant la manca de treball, Mustafà s'ha convertit en guia improvisat per als turistes que visiten Saint Louis. El que queda del "blanc" esplendor de l'era colonial, Mustafà no té els diners necessaris per a pujar de nou al cayuco que el dugui a les illes. Però té clar que ho intentarà de nou, per això no mostra el seu desànim. En sols ens deixa fotografiar un braç que assenyalava, des d'un dels cayucos, la direcció on es troben les Illes Canàries. Tant, aquesta comunitat de pescadors es desintegra, víctima dels efectes del petroli i la fusta, de la competència de les grans multinacionals i dels grans vaixells de les quals arrasen els bancs de la regió. Uns pescadors realistes que Mustafà, contemplen la possibilitat de morir en alta mar. Ndiaye parla d'això amb els seus amics. Tenen vint-i-pocs anys i han aconseguit una feina. El pitjor, reconeixen, és que mai la trobaran a Senegal. Per això, un d'ells diu que l'alternativa de la piragua "és la vida o mort". No s'està referint al perill de morir en alta mar, sinó a quedar-se aquí, davant un futur que ja els ha estat robat.

Eleccions al Parlament de Catalunya 2006

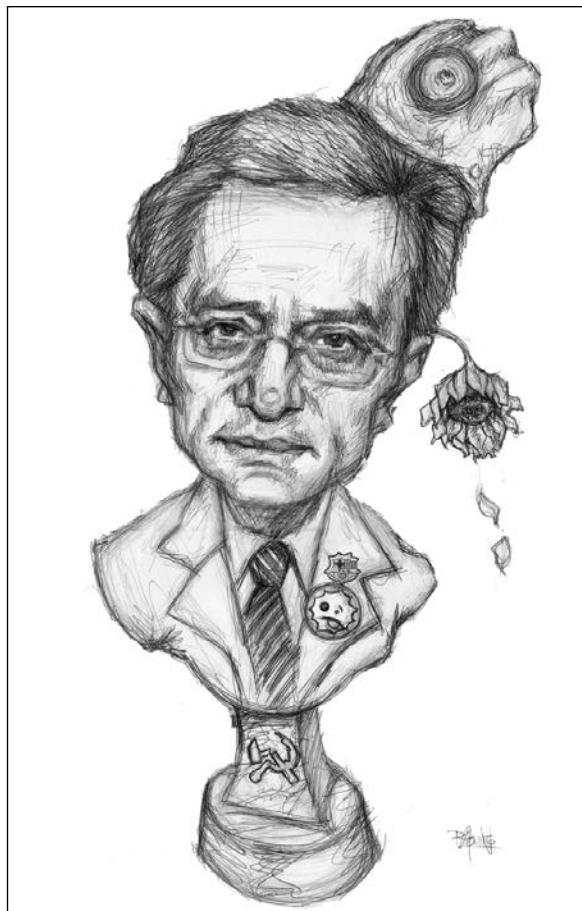
(Espai gratuït d'informació electoral. Aquesta setmana la primera de les radiografies dels partits polítics i candidats que es presenten a les properes eleccions de l'1 de novembre. L'ordre serà de menor a major representació parlamentària: ICV-EUIA, PPC, ERC, PSC-CC i CIU)

JOAN SAURA // INICIATIVA PER CATALUNYA + ESQUERRA UNIDA I ALTERNATIVA

De Bracons a l'Aeroport del Prat passant per Gonzalo Comella

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El partit ecosocialista arriba a la convocatòria de l'1 de novembre després d'una dolça etapa. Els cicles reivindicatius vinculats amb el No a la Guerra i el Pla hidrològic els van donar una forta empenta electoral. Van saber aprofitar la borrasca i la resaca del 13-M. La seva capacitat de propagació amb estratègies de màrqueting i un bon disseny corporatiu han deixat aclaparats els més clàssics companys de viatge d'Esquerra Unida i Alternativa (EUIA). Jordi Miralles, principal aportació d'EUIA a les llistes, actua de segona fila del partit, però en moltes ocasions sembla que estigui a l'última fila o al galliner. A Iniciativa estan contents, una mica de quota de pantalla i poca decisió a les polítiques del dia a dia. Per Iniciativa el més important és que EUIA porti els prop de 50.000 votants irreductibles que són seguidors de la doctrina clàssica d'Izquierda Unida i l'anguitisme. Mentrestant, la militància segueix creient en un partit d'ecologistes i de debó. Fent les seves aportacions, reflexions, valoracions, etc... Tot molt participatiu i assembleari. Però després arriba la dura realitat. El balanç de la legislatura ha estat tot un èxit per Joan Saura. Cada dia més conegut, més influent, més mediàtic. Una vida en paral·lel a l'exitosa carrera de la seva esposa, Imma Mayol. Així doncs, s'explica que puguin anar junts a comprar roba a la boutique de Gonzalo Comella al passeig de Gràcia de Barcelona. Però la realitat passa factura.

Paco Arjona

Bracons la primera concessió
Les polítiques del Govern bipartit o tripartit amb Iniciativa durant aquests anys han deixat cadàvers polítics i importants creus sobre el territori. Un dels objectius prioritaris en el camp de l'ecologisme era salvaguardar el paratge natural de Joanetes, evitant la construcció del túnel de Bracons. Van arribar a amenaçar amb deixar el Govern si s'executava l'obra. Però finalment l'obra es va fer i el túnel es va perforar. A la Garrotxa i El Ripollès es van cremar de ben

segur diversos carnets de militant en aquelles dates. El Pla d'infraestructures del transport (PITC) també ha enfrontat els ecosocialistes amb el PSC. Iniciativa volia mantenir la seva base social entre totes aquelles organitzacions ecologistes i en defensa del territori que s'oposaven als grans eixos viaris previstos. Però Joaquim Nadal va guanyar la batalla. Les pressions de la Cambra de Comerç, les empreses cimenteres i constructores han fet avançar el PITC. Es va aprovar per l'executiu

amb el vot contrari d'Iniciativa però sense deixar el Govern. Sembla que era prioritari començar a licitar tot aquest pastís econòmic de grans obres abans dels comicis. El 3% o el 5% potser estava en joc. Un altre dels objectius era l'habitatge. Salvador Milà, conseller del ram, va preparar una nova llei que havia de ser aprovada abans de l'estiu. Aquesta normativa havia de garantir i fer universal el dret bàsic a una vivenda digna. Però el van acomiadar a temps. Estava anant més enllà del permès. Finalment la llei de l'habitatge va quedar emmagatzemada a l'últim calaix de la Conselleria. Al seu lloc va entrar Francesc Baltasar, un històric polític del món municipalista molt més acostumat a pactar amb constructores, requalificar terrenys i fer canvis de cromos en el territori.

La dissidència interna
En aquest procés d'encaix a la poltrona també hi ha hagut víctimes internes. Oriol Costa, editor de la revista *Nous Horitzons* i dirigent de Joves amb Iniciativa va enviar una carta a la direcció avisant que abandonava, doncs no podia suportar més les incoherències. En aquesta línia, aquests dies circula per internet una imatge prou eloquent. Es tracta de la primera proposta de cartell que l'encarregada de campanya d'Iniciativa va lliurar a la direcció de cara a les eleccions. Segons diu ella mateixa, ho va fer com a forma de queixa. No creiem que sigui certa la història, però il·lustra molt bé la crispació interna a la coalició. ☹

Personatges

JOAN BOADA. Té 47 anys i és nascut a la Vall d'en Bas. És membre la Diputació Permanent, la Junta de Portaveus i 8 comissions del Parlament. Va ser regidor a l'ajuntament de Girona. Dins del partit no té gaires amics. Li agrada cridar. També acostuma a circular a gran velocitat amb el seu Volkswagen Passat blau, el cotxe oficial del parlament.

JOAN HERRERA. Té 34 anys i és llicenciat en Dret. Li agrada el pacifisme i l'ecologisme, segons es desprèn de la seva biografia oficial. Però no denuncia sempre totes les violències. L'any 2002 va llançar a la paperera un informe sobre tortures practicades per la guàrdia urbana de Barcelona, on ICV governa en coalició amb PSC i ERC.

JORDI MIRALLES. Té 44 anys i és un històric de les CJC. Es queixa d'haver-li tocat un paper de segundón. A les negociacions de l'Estatut, les rodes de premsa o les campanyes electorals sempre es veu el seu cap darrera del de Joan Saura. A Iniciativa ja li va bé. Si en Miralles està content així, s'estalvien quotes de poder més transcendents.

www.joansaura.cat
ICV
Cartell modificat penjat a Barcelona.indymedia.org el 22 de setembre

IMMA MAYOL

Agost de 2001, en referència als immigrants subsaharians desallotjats pels antiavalots de la policia nacional sota les seves ordres a la plaça Catalunya.
"Si hagués sabut que acabarien així no hauria donat l'ordre"

JOAN BOADA

Desembre de 2003, abans de perforar Bracons quan Iniciativa encara feia manifestacions de bracet de Salvem les Valls.
"La revocació del projecte viari Vic-Olot pel túnel de Bracons és un dels pilars del Pacte del Tinell"

JOAN SAURA

Juliol de 2006, el conseller de Relacions Institucionals en relació al Pla d'infraestructures aprovat pel govern bipartit.
"El Pla d'infraestructures del transport pot destruir el país, però no deixarem el Govern"

JOAN SAURA

Juliol de 2006, acompanyat d'Imma Mayol després de tres hores de quedar atrapat a l'aeroport del Prat. Inici de les seves vacances a Canàries.
"No es poden convocar vagues salvatges d'aquesta manera"

Cada subscripció fa durar la DIRECTA 6 hores més

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a:
c/Juan Ramón Jiménez 22, 08902, Hospitalet de Llobregat.
També pots enviar les teves dades a:
«subscripcio@setmanaridirecta.info»,
o entrant a la web i omplint el formulari:
www.setmanaridirecta.info
O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions

6 d'octubre, 20 h **Barbera del Vallés** (Ateneu de Barberà)
(suspesa el dia 15 de setembre)
14 d'octubre, 12 h **Sant Feliu de Llobregat** (Festes Alternatives)

Si voleu organitzar una presentació del projecte al vostre barri o vila us podeu posar en contacte amb nosaltres a: internacional@setmanaridirecta.info o trucant per telèfon.

Punts de venda

BALAGUER CSO Les Vies Noguera Ribagorçana, 2 BARCELONA Gàbia de Paper Marià Cubí, 26 Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 La Torna Sant Pere Màrtir, 37 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Cat Guinardó Plaça Guinardó, 13 Quiosc Manu Nàpols-Roselló El Maské Comte d'Urgell, 256 Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 Trèvol Antonio Ricardos, 14 Patapalo Rubén Dario, 25 Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Rocaguinarda Xiprer, 13 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Canuda Rambles Quiosc Colom Rambles	Quiosc Santa Mònica Rambles Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA UAB Quiosc de Ciències de la Comunicació Quiosc de Lletres CALDES DE MONTBUI Llibreria Ginesta Plaça Moreu, 12 CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria La Vall Sant Antoni, 20 CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Cabrits, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57	El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 IGUALADA At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122 LA PALMA DE CERVELLÓ Papereria La Xaropa Santa Maria, 5 LES FRANQUESES El Cabàs Ribes, 121 i a www.elcabas.com L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat P. Mare de Déu de Montserrat Bar Gaudim Avinguda del Carrilet, 64 La República Rosalía de Castro, 92 LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 MATARÓ Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26 Llibreria Robafaves Nou, 9 MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45 REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 Galatea Llibres Jesús, 5-7	RIBES DEL GARRAF Can Gabaldà Plaça de la Font, 2 RIPOLLET Llibreria Caraboc Rambla S. Esteve, 17, local B SABADELL CSO Calamarsa Convent ,102-104 SANT CELONI Els 4 Gats Sant Josep, 64-66 SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA CSO La Impremta Sant Llorenç, 33 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 Ronda Ronda de Camprodon, 3 VILAFRANCA DEL PENEDES La Fornal Sant Julià, 20
---	---	--	--

ATENCIÓ, SUBSCRIPTORES

Degut al retard del lliurament de les subscripcions, que depèn de Correus, també podeu passar a buscar el setmanari per qualsevol dels punts de venda, sense cap mena de recàrrec. Només ens heu de trucar o enviar un correu a subscripcio@setmanaridirecta.info. Per a proposar-nos un nou punt de venda us podeu adreçar a distribucio@setmanaridirecta.info o per telèfon i mirarem de fer-ho possible.

BAIXES TEMPORALS

Els punts marcats en gris estan de baixa temporalment

Butlleta de subscripció

setmanari de comunicació

directa

Em vull subscriure al setmanari de comunicació Directa:

Nom..... Cognoms.....

Població..... Codi Postal.....

Adreça.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Signatura:..... Ordinària ☐ 60 euros / Solidària ☐ 120 euros

Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any. La domiciliació bancària és una de les vies per fer-ho.

Corresponsalies

- Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
- Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>
- Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>
- El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>
- Cerdanya <cerdanya@setmanaridirecta.info>
- Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>
- Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>
- Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
- Osona <osona@setmanaridirecta.info>
- Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
- Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
- Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Món // Suport a Palestina

» Des de fa quatre anys que a més de trenta països dels cinc continents se celebra la Setmana de la Resistència Palestina. Durant aquests dies es realitzen diferents activitats per denunciar el sistema d'apartheid israelià i el mur il·legal que divideix la terra palestina. Enguany s'ha convocat entre el 9 i el 16 de novembre.

Castella // Atacs feixistes

» Durant les festes de la població de Talavera de la Reina un grup organitzat d'uns 50 membres de Ultras-Tala van atacar un altre grup de joves el divendres 22 de setembre. L'endemà de matinada van atacar de nou la barraca d'Esquerra Unida i la van destrossar, així com el material que hi havia dins. Quan la Policia va intentar detenir-los, van fer un tall a la cara d'un dels agents.

SUDAN // GUERRA CIVIL A LA REGIÓ DE DARFUR

Conflicte polític darrere del drama humanitari

Jordi Sant
/Barcelona/

Quan, de tant en tant, els clàssics mitjans de comunicació ens fan arribar notícies d'Àfrica, és per posar-se a tremolar. Guerra, fam, refugiats i abusos dels drets humans són les idees més repetides en totes les cròniques, que per altra banda, sembla que actuïn com unitat d'alarma, quan les coses ja no poden anar pitjor.

Potser el Sudan n'és un dels casos més paradigmàtics. Després d'una guerra civil de més de 20 anys entre el Nord (de tradició àrab i musulmana) i el Sud (culturalment africà) amb una pau poc estable, des del 2003, és la part occidental del país la que ha fet néixer un nou conflicte.

S'ha d'entendre com una lluita de la perifèria que reclama el benefici en les estructures de l'Estat

El drama humà del Darfur és innegable. Més de 200.000 morts i milions de desplaçats són un panorama suficientment trist perquè la comunitat internacional encarnada en la Unió Africana, Nacions Unides i fins i tot l'OTAN, s'hagin abocat a corre-cuita per a evitar que la catàstrofe arribi a límits inimaginables. El mateix president dels Estats Units ha afirmat que la credibilitat de les Nacions Unides està en joc si no s'atura el conflicte i s'exigeix al Govern islamista de Jartum que accepti les forces de pacificació. El problema és que els ulls amb que aquests actors de l'escena internacional miren el conflicte sempre veuen el mateix. Guerres entre nombrosos grups guerri-

llers que destaquen per la seva violència atàvica, i davant, un Govern central que en aquest cas es mostra intransigent davant les demandes de les forces rebels i actua amb una violència repressiva brutal. D'aquesta manera es perd tota la visió política d'una

una repetició a petita escala del conflicte general entre el Nord i el Sud, en busca d'una hegemonia proàrab.

Però lluny de respondre a motius ètnics, la lluita en el Darfur s'hauria d'entendre com una lluita de la perifèria que reclama

Refugiats a Birjaffa: el desplaçats ja sumen més de dos milions

guerra que és vista com a irracional i inacabable. El que cal, doncs, és actuar amb urgència, però, en busca de què?

► Conflicte polític

El conflicte del Darfur és un clar exponent d'un conflicte polític, amb uns antecedents que es remunten abans de la colonització britànica i que ens traslladen actualment a la naturalesa de l'Estat sudanès.

El Darfur, la província occidental més gran del Sudan amb una extensió una mica més gran que l'Estat espanyol, però amb menys població que Catalunya, se'ns presenta com un territori culturalment complex per la gran quantitat de grups ètnics, però que deu el seu nom al grup majoritari de la zona, els *fur* que, si bé són d'arrel negreafricana, alguns d'ells van ser arabitzats. La regió, això sí, ha estat al llarg dels segles clarament islamitzada i des de l'arribada al poder de Jartum dels islamistes, el 1989, va passar a ser

el benefici en les estructures de l'Estat. El sistema federal instaurat a la dècada dels 90 no va tenir cap mena d'eficàcia, i així doncs, els territoris del sud van intensificar el seu conflicte en busca d'unes relacions de poder més equitatives. Després de 20 anys de guerra, el 2002, els representants del Sud, amb el seu líder Joan Garang al capdavant, entraven a formar part del Govern ocupant aquest últim la vicepresidència.

En vistes de la resolució del conflicte Nord-Sud per aquesta via, el Darfur, zona oblidada durant anys, va començar a reclamar també la seva participació en les estructures de l'Estat. D'aquí en surten els dos principals moviments rebels, el Moviment d'Alliberament del Sudan (MLS) i el Moviment de Justícia i Igualtat (MJI). Cap dels dos no busca l'autodeterminació del Darfur sinó que es consideren nacionalment sudanesos, però amb la voluntat de construir una nova identitat molt més oberta tant en el pla

ètnic, religiós com cultural, així com construir un sistema polític federal que els faciliti beneficiar-se de les riqueses de l'Estat. Volen trencar amb la hegemonia araboislamista que durant anys ha ocupat el poder. Les seves accions han estat respostes amb violència per part de l'Estat central, el qual a través dels brutals atacs de les milícies àrabs dels *yanyawaid* contra els grups rebels, però també sense cap mena de pietat contra la població civil, ha volgut revifar odis entre grups ètnics produint aquesta escala d'extrema violència que ha creat la idea errònia de conflicte totalment irracional i digne de bàrbars.

► La tutela internacional

En contra d'aquesta visió, el conflicte del Darfur és d'una extrema contemporaneïtat i com a tal ha de ser tractat amb idees enginyoses que surtin de dins de les forces vives africanes i no dels teòrics experts occidentals. La comunitat internacional ja es pot aferrar a la idea que els cascos blaus aturaran la violència, però la clau del conflicte potser rau en la capacitat de l'Estat sudanès — hereu de l'imperialisme europeu

voluntat d'imposar una identitat i una religió. Això només serà possible si les grans potències mundials deixen respirar el país. Les importants reserves de petroli descobertes en el Sudan fan que per una banda Xina, una de les principals explotadores, doni suport incondicional al Govern de Jartum en busca d'una estabilitat política que els faciliti

El conflicte ha de ser tractat amb idees que surtin de les forces vives africanes i no dels teòrics experts occidentals

Grup de dones transportant aigua a Sudan septentrional

que ha deixat unes fronteres herèmiques, irreal i que ha obligat a viure conjuntament a la força pobles que històricament no ho havien fet mai—, sàpiga crear un sistema que vagi més enllà del fals federalisme on, per una banda, totes les províncies puguin beneficiar-se de les riqueses que genera el seu propi territori i, per altra, desaparegui la

els màxims rèdits econòmics. En canvi, els EUA són un dels principals defensors de la intervenció al Darfur al·legant al drama humà, quan el que vol realment és evitar la penetració de l'Islam polític al continent africà i controlar geoestràtegicament un territori molt valuós. ■

IRAQ // LA RESISTÈNCIA MULTIPLICA LA SEVA ACTIVITAT I RENOVA LES TÀCTIQUES

El número d'atacs de la resistència s'ha doblat durant el 2006

☞ Carlos Varea/IraqSolidaridad /Madrid/

“La insurgència ha arribat a ser molt més mortífera segons tots els indicadors, amb uns nivells històrics en el número d'atacs. Té més suport popular i està demostrant més capacitat, més activistes i més habilitat per a dirigir la seva activitat armada com mai fins ara”. Aquestes són les paraules d'un responsable de la intel·ligència militar dels EUA recollides pel *New York Times* l'agost passat.

La mitja de morts en combat se situa per sobre dels dos soldats diaris

I és que les notícies sobre la violència sectària que assola l'Iraq han amagat un informe secret de nou pàgines de la Agència de Intel·ligència Militar (DIA, en anglès) del Pentàgon on es reco-

Membre de la resistència iraquiana

neix que la resistència augmenta. Les xifres sobre morts i ferits, i d'atacs així ho confirmen. La realitat és tossuda: contràriament al que es va anunciar, els EUA segueixen augmentant els seus efectius a l'Iraq, fins a 140.000 aquests dies, 13.000 més que fa un mes, la xifra més alta del 2006.

Agost ha estat el segon mes més mortífer per a les forces d'ocupació després d'abril. Hi han mort en combat 58 soldats estatunidencs, davant els 38 de juliol. La mitja diària torna a situar-se per sobre dels dos soldats.

La tònica de setembre és la mateixa, amb vuit soldats morts en una sola jornada, el dia 3, i fins a 43 en les dues primeres setmanes.

► **Al-Anbar: noves tàctiques**
L'augment de la resistència s'ha notat sobretot a la província occidental d'Al-Anbar, fronterera amb Síria i Jordània, i on se situen ciutats com Fal-luja, o Ramadi. Comandaments militars del Cos de Marines confirmen l'increment d'atacs a la zona. Al juny, les tropes dels EUA van llançar un nou operatiu militar contra Ramadi i

en va anunciar la reocupació el dia 26. Tot i això, la majoria de les baixes estatunidenques s'han produït a Al-Anbar, i moltes d'elles a Ramadi i voltants. Allà hi ha uns 50 atacs diaris: “Com a la resta d'Iraq, en aquests moments el número d'atacs és més gran”, reconeixia el general Richard C. Zilmer.

La resistència estaria, a més, adoptant noves tàctiques, en una tendència a l'increment d'enfrontaments sostinguts amb els ocupants, un assaig que s'hauria iniciat a Al-Anbar però que s'estaria estenent, tal i com confirmaven

interlocutors de la resistència a la Campaña Estatal contra l'Ocupació i per la Sobirania d'Iraq (CEOSI).

► **Més atacs i més sofisticats**
L'evolució del número de baixes mortals en combat dels soldats ocupants no és necessàriament un indicador fiable de l'activitat de la resistència, doncs les mesures d'autoprotecció dissenyades pel Pentàgon haurien estabilitzat el número de morts, però no el de ferits, que segueix augmentant i ja sumarien uns 8.000 des de l'inici de l'ocupació. Un altre barem són els atacs, particularment mitjançant les IED (artefactes explosius de fabricació cassolana), l'arma més característica de la resistència iraquiana. Segons el Pentàgon, el número d'artefactes al juliol fou el més alt des del 2003, mentre que el número d'atacs s'ha duplicat des de gener al conjunt del país. El 70% de les bombes va tenir com a objectiu les tropes estrangeres i el 20% els cossos de seguretat iraquians; el 10% restant foren atacs indiscriminats o sectaris contra civils, dels quals la resistència no se'n responsabilitza.

Pel que respecta a les IED i segons el mateix informe de la DIA, mentre que al gener se'n van col·locar 1.454, al juliol foren 2.625. ☞

CUBA // CONCLOU LA XIV CIMERA DEL MOVIMENT DE NACIONS NO ALINEADES

Reneixen les aspiracions del Sud

☞ Fausto Triana / Prensa Latina /L'Havana/

El Moviment de Nacions No Alineades (NOAL) és el principal portaveu de les aspiracions de desenvolupament, pau i justícia social dels països del Sud. Sota aquesta òptica, els seus 118 integrants, dues tercers parts dels membres de l'ONU, es van comprometre a revitalitzar el moviment fundat el 1955 a Bandung, Indonèsia.

La Declaració Final de la Cimera, adoptada el diumenge 17 de setembre, és molt ambiciosa: des d'exigir la democratització de l'ONU a exhortacions a la unitat i dures condemnes a la política coercitiva i bel·licista d'Estat Units. Seguint la fórmula de consens es va convergir en la necessitat de reformar profundament l'ONU i en particular el Consell de Seguretat.

En l'anomenada Declaració de L'Havana, un dels cinc documents essencials, es va expressar el suport al procés en marxa a Bolívia, i a les revolucions de Cuba i Veneçuela.

En indicar que forces externes pretenen desestabilitzar Bolívia i Veneçuela, el NOAL va reiterar el seu suport i solidaritat als dos països i els seus presidents, electes democràticament, contra les polítiques agressives de l'administració Bush i va manifestar el dret inalienable dels pobles a determinar la seva forma de govern i escollir el seu sistema econòmic, polític i social.

Per altra banda, es va renovar la crida a finalitzar el bloqueig econòmic, comercial i financer que EUA exerceix sobre Cuba, qualificat com unilateral i contrari a la Carta de Nacions Unides, al dret internacional i al principi de bon veïnatge. Igualment s'instà a tor-

nar la sobirania cubana de Guantánamo i a suspendre les transmissions agressives de ràdio i televisió contra l'illa, que presidirà el moviment els pròxims tres anys.

Suport per Bolívia i les revolucions de Cuba i Veneçuela

► **Pròxim Orient**

Tampoc va faltar el Líban, que va ocupar un espai transcendental. El seu president, Emile Lahoud, va denunciar els danys provocats per Israel durant l'última invasió, quan es va destruir tot allò que fa del Líban un Estat viable, i va instar-lo a desistir de la força i a utilitzar el

diàleg. Assenyala que la seva nació ha estat durant molt de temps víctima de diverses agressions israelianes, en mig del silenci de les grans potències.

També es va condemnar Tel Aviv pels continus atacs contra el poble palestí en una escalada de violència que sembla tocar fons.

En un altre assumpte d'actualitat, el grup va reafirmar el dret de l'Iran i qualsevol altre estat a fer ús pacífic de l'energia nuclear i a desenvolupar la investigació en aquest camp; i deplora els intents de la prohibició d'avançar en aquests dominis.

Es va atorgar a l'Organització Internacional de l'Energia Atòmica (OIEA) tota l'autoritat competent per a verificar el compliment de les obligacions contraes pels seus membres i es van comprometre a honrar el Tractat de No Prolifera- ció Nuclear. Al respecte, van elo-

giar la cooperació de l'Iran amb l'OIEA, incloses les mesures voluntàries de foment de la confiança sobre les seves intencions pacífiques, encara que els EUA i altres potències occidentals opinin el contrari.

► **Un altre desenvolupament**

En la línia de la seva plataforma de transformacions en favor del desenvolupament, el cap d'Estat de Veneçuela, Hugo Chávez, va proposar la creació del Banc del Sud, com estratègia per a reactivar la cooperació i integració. “Es tracta de donar-li vida al Banc del Sud, no perdre ni un dia més i portar les nostres reserves internacionals per a finançar el nostre desenvolupament”, va manifestar Chávez. “No acceptem les imposicions del Banc Mundial o el FMI a canvi de les nostres esperances, les nostres ànimes i el nostre dolor”. ☞

Cafè-Restaurant-Llibreria

Miquel Ricomà, 57
938600789 Granollers

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

ABAJO A LA IZQUIERDA

Solidaritat amb les lluites de Mèxic

Atenco, Oaxaca, Chiapas

19.00 Acte-Assemblea
21.00 Sopar popular
22.00 Concert

FUFU AI + LA KERMÈS

Cotxeres de Sants Divendres 6 d'octubre

Concert 8 € - Sopar 5 € - Sopar i Concert 12 €

Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista
Centre Social de Sants

més info a chiapas.pangea.org

Laciutatinvisible

- Projecte Cooperatiu Autogestionari -

LLIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA
TALLER DE SERIGRAFIA
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ
ESPAI DE RECERCA
ZONA MÈDIA

C/ RIEGO nº 35
08014 Bcn

Telef. 93.298.99.47
laciutatinvisible@yahoo.com

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

El Periódico

Atiar una polèmica

Les controvertides paraules del Papa Benet XVI en que relacionava el món islàmic amb la violència han generat polèmica; evident. En aquesta història però, hi ha qui ha posat més pa que formatge, com sempre. Una polèmica pot sorgir per la naturalesa i/o magnitud dels fets que la generen, però també és quelcom que pot ser induït i alimentat per la figura de mediadors entre realitat immediata i la seva explicació que són els periodistes, si aquesta és la seva intenció.

Per atiar una polèmica com la que ens ocupa, és molt útil trufar els articles d'afirmacions incendiàries del grup islamista de torn ("trencarem la creu i no hi haurà més opció que escollir entre l'islam i la mort..."), magnificar les "vils intencions" de Yihad islàmica o destacar l'amenaça d'Al-Qaida a Benet XVI per les seves paraules, com si l'amenaça no fos una actitud sistemàtica i el *modus operandi* d'aquesta organització. També ajuda, a aquesta estratègia polemitzadora, citar les diverses "mobilitzacions" als països d'orientació islàmica, perquè, enumerades totes juntes, creen una sensació d'autèntica resposta global. En canvi, analitzades una a una, la magnitud de les protestes en cadascun dels llocs citats és mínima: 500 manifestants a Basora cremant un ninot del Papa, 100 a Indonèsia o la vaga d'una hora a la capital del Caixmir.

Una simple analogia entre aquestes reaccions i la resposta del món islàmic pel cas de les vinyetes de Mahoma publicades a un diari danès és suficient per veure que la narració que s'està fent del cas sobrepassa la pròpia incidència social de la polèmica. El Periódico s'ha servit, en un article recent, dels elements exposats anteriorment; deixant via lliure a la controvèrsia fàcil i obviat l'exercici d'interpretació que se li exigeix com a mitjà de comunicació.

'El Mundo' apadrina les Nuevas Generaciones del PP

En una crònica publicada el dilluns 25 de setembre en aquest rotatiu espanyol a propòsit del Congrés de Nuevas Generaciones del Partit Popular, la periodista extreia una particular conclusió. El peu de foto d'una imatge que mostrava joves del partit llegint *El Mundo*, destacava: "El diari de les Nuevas Generaciones". I seguia: "*El Mundo* es va exhaurir ahir al prestatge de diaris del Congrés celebrat a la Universitat de Castella-La Mancha, a Toledo. Compromissaris i convidats el van convertir, especialment en la clausura de diumenge, en el diari de les Nuevas Generaciones".

De fet, és probable que la periodista no anés desencaminada amb la seva teoria, doncs l'afinitat entre diari i partit s'ha posat de manifest en quantitat de temes, i especialment pel que fa a la batalla políticoperiodística al voltant de l'autoria dels atemptats de l'11 M. Però en tot cas, i per orgullós que se senti el diari de tenir lectors fidels entre els joves de la dreta espanyola, no és el més encertat que s'apunti a ser "el seu diari". Això, és clar, si no és que *El Mundo* busca definitivament ser la veu del Partit Popular i no la dels seus periodistes.

EL PERIÓDICO DE LAS NUEVAS GENERACIONES. EL MUNDO se agotó ayer en el 'stand' de diarios del Congreso de jóvenes 'populares' celebrado en la Universidad de Castilla-La Mancha, en Toledo. Compromisarios e invitados lo convirtieron, especialmente en la clausura del domingo, en el periódico de las Nuevas Generaciones, cuyo nuevo presidente, Nacho Uriarte, precedió al presidente del partido, Mariano Rajoy, en el cierre de discursos. Ambos —en la imagen superior, junto a sus colaboradores— fueron aclamados por los militantes.

El diputat britànic George Galloway desmunta la seva entrevistadora de 'Skynews'

A més de frivolitats i rareses diverses, a YouTube es troben a vegades algunes perles d'informació política, generalment emeses per cadenes internacionals i posteriorment penjades a aquesta pàgina d'Internet. Aquest és el cas de l'entrevista que una periodista de Skynews va fer —en directe— a un diputat britànic anomenat George Galloway per parlar sobre el conflicte entre Israel i Hezbol·là d'aquest estiu.

La periodista, coneixedora de les posicions pro Hezbol·là de Galloway, interpel·la l'entrevistat en la línia de fer-lo justificar els

seus plantejaments constantment. Però la innocència dels seus arguments (del tipus, "com es pot defensar una organització terrorista?" o "perquè Iran proporciona missils a Hezbol·là?") i l'eficàcia —i contundència— del diputat britànic per rebatre'ls, acaben convertint l'entrevista en un lúcid *speech* de Galloway contra Israel, la cadena SkyNews, la periodista i el propietari de la cadena Rupert Murdoch. Els "perspicaces telespectadors" de Skynews, com els bateja Galloway, segur que sabran apreciar aquests raonaments tan distants de la línia informativa de la cadena.

L'altra informació

'Illacrua'

La revista alternativa dels Països Catalans

La revista mensual *Illacrua* és la degana i més prestigiosa de les publicacions alternatives de Catalunya. Nascuda l'any 1992, la revista ha arribat aquest estiu al seu número 141 i ho ha fet seguint fidel a la seva voluntat de "tractar l'actualitat social, política i cultural des de les anàlisis que aporten els anomenats nous moviments socials". *Illacrua* és una publicació consolidada que pot presumir de tenir "milers" de lectors als Països Catalans —un repte difícil en el terreny de la crítica social— gràcies, entre d'altres, als seus reportatges rigorosos i també a un estil de fer obert i no dogmàtic.

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Ràdio Klara 104.4FM (València), Radioactiva 100.3 FM (Baix Llobregat), La Tele 52 UHF (www.okupemlesones.org)

SUBSCRIU-T'HI. QUOTA ANUAL 12 EUROS

EUROPA DE LES NACIONS LA REVISTA DEL CIEMEN

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona. T. 93 444 38 00 Fax 93 444 38 09. www.ciemen.org

Espais emergents

Ecologistes.net, un punt obert de trobada i informació a la xarxa

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Als ciutadans i ciutadanes, en el camí cap a la sostenibilitat, sovint se'ls plantejegen dubtes pràctics: on es poden llançar les piles usades? Què és l'agricultura ecològica? Quina és l'alternativa al petroli? Realment existeix un canvi climàtic? Què es pot fer per reduir els residus? Quins establiments de productes ecològics hi ha més a prop?

Són dubtes que, si obtenen una resposta ràpida i adient, poden ajudar a canviar els hàbits convertint-los en més respectuo-

Ecologistes.net es vol convertir en un pont de referència en informació ambiental

sos amb el medi ambient. Des de l'Associació de Naturalistes de Girona (ANG) s'ha cregut oportú de donar resposta a aquestes preguntes, i a moltes altres, a través del portal Ecologistes.net.

El principal objectiu d'Ecologistes.net és arribar al màxim de població (entitats, mitjans de comunicació, societat en general) per donar a conèixer l'estat actual del medi ambient i transmetre valors i coneixements per avançar vers una major integració en l'ecosistema.

Ecologistes.net ofereix informació rigorosa i de fons sobre

Bassa de purins del Baix Empordà, la calor de la qual s'aprofita per a produir energia

temes ambientals. També té la finalitat de promoure el debat social sobre la temàtica ambiental, despertant la curiositat, intentant resoldre interrogants i aportant un ventall de bones pràctiques.

Ajudar a trobar el que es busca és el motiu de diversos apartats del web, ja sigui el telèfon d'una entitat, informació sobre l'estalvi energètic o sobre on es poden llançar les piles gastades. La voluntat dels promotors és que Ecologistes.net es converteixi en un punt de referència pel que fa a la informació ambiental, els recursos i les bones pràctiques, aportant uns beneficis socioambientals a la societat.

És a dir, el portal pretén consolidar-se com el primer espai a la xarxa d'informació en llengua catalana de referència en qües-

tions relacionades amb l'ecologia i el medi ambient. A través de diferents gèneres periodístics (notícies, articles, entrevistes, opinió), i

Des del portal es fa una crida a la participació i col·laboració de les entitats ecologistes

d'un disseny modern i àgil per facilitar la lectura, es configura un portal que, amb poques paraules, pot donar, de forma concisa, les

claus de la informació, però que, alhora, ofereix la possibilitat d'aconseguir i recopilar més dades.

L'Associació de Naturalistes de Girona és una organització no governamental sense ànim de lucre constituïda l'any 1981 i amb una àmplia experiència en el camp de l'educació ambiental i la realització de projectes tècnics de desenvolupament sostenible.

La Comissió Ecologistes.net, organitzada en el si de l'ANG, és la impulsora del projecte. Prop de quinze voluntaris de diversos àmbits professionals configuren aquest grup de treball i precisament aquesta multidisciplinarietat és la que assegura l'execució d'un projecte plural i amb continuïtat.

Però Ecologistes.net no seria possible sense la participació de les entitats i col·lectius, principal-

ment de temàtica ambiental, i els seus socis i sòcies. Fins al moment, Ecologistes.net ha aconseguit el recolzament de 25 entitats de les comarques gironines i també de la resta del Principat o fins i tot de les Illes, entre les quals hi ha la Plataforma No a la MAT, Salvem les

Ecologistes.net pretén ser l'inici d'una xarxa virtual per a la informació ambiental

Valls, el GEN-GOB d'Eivissa o la Xarxa de Custòdia del Territori.

La participació d'aquests col·lectius a Ecologistes.net consisteix en aportar continguts a la pàgina web (notícies, articles, activitats, etc.). D'aquesta manera, el portal web es converteix en un nexce comú entre les entitats i un punt de referència pel que fa a la informació ambiental i ecologista. És l'inici d'una xarxa virtual. Aquelles entitats que vulguin formar part del projecte cal que enviïn un correu electrònic a info@ecologistes.net i que afegixin Ecologistes.net a la seva llista de distribució de notícies i activitats.

Seguint amb la voluntat de difondre actes que s'estan organitzant, el portal Ecologistes.net farà un seguiment de la Fira d'Energies Renovables de Cassà de la Selva (23 i 24 de setembre de 2006). ☎

www.ecologistes.net

Seguretat a la xarxa

Hackers i defensors dels drets humans s'uneixen per crear Torpark, un navegador anònim i que no deixa rastres

Enric Borràs Abelló

/espais@setmanaridirecta.info/

Un grup format per *hackers* i defensors dels drets humans han creat Torpark [torpark.nfshost.com], un navegador d'internet basat en el Mozilla Firefox que permet navegar sense deixar cap mena de rastre a l'ordinador, però també possibilita fer-ho d'una manera completament anònima. Així, quan es navega amb el Torpark utilitzant la xarxa TOR [tor.eff.org], des d'Internet no es pot tenir accés a la pròpia IP, un codi numèric que identifica l'ordinador i la seva situació geogràfica. El navegador Torpark viatja per la xarxa a través d'una sèrie de servidors intermediaris anomenats *proxy* i que camuflen la IP del navegador i en

donen de falses que, a més, van canviant periòdicament.

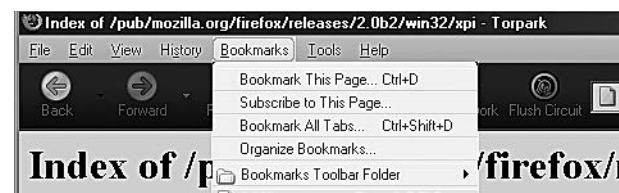
D'aquesta manera es fa impossible detectar des d'on es navega i, si es fa servir bé l'eina, una volta s'ha acabat la sessió de navegació no queda cap rastre de les pàgines web que s'han visitat a l'ordinador que s'ha fet servir. Cal dir que en qualsevol altre navegador sempre queden rastres de les activitats a la xarxa ja sigui a través de l'històric, les galetes (*cookies*) o la memòria cau. Ja existien alguns programes similars, però eren plens de publicitat i no es podia valorar del tot el nivell de seguretat perquè el codi amb què es van fer no era públic. Torpark, en canvi, és programari lliure, de manera que tothom el pot fer servir, descarregar i modificar lliurement. A més, té un

altre avantatge sobre la majoria de sistemes d'anonimització, i es que es pot fer servir des d'una memòria USB en qualsevol ordinador sense que calgui instal·lar-lo al disc dur. Això sí, de moment, només funciona amb el sistema operatiu Windows i fa una mica més lenta la navegació, però és molt fàcil de fer servir i d'instal·lar.

Els membres del veterà portal Hacktivism.com, alguns dels quals són originaris d'un dels principals col·lectius de *hackers* del món, The Cult of the Dead Cow

[www.cultdeadcow.com], han creat aquest navegador sobretot pensant en aquells països en què es censura internet i és prohibit consultar segons quines pàgines. Així, aquells qui volen navegar lliurement poden fer-ho sense perill d'acabar a la presó per això. Des de Hacktivism.com ja s'havien creat eines similars per afavorir la llibertat d'expressió als països on és coartada, i pensen continuar fent-ho. ☎

Per saber com funciona: <http://torpark.nfshost.com/manual.php>

Què es cou

DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE AL BRASIL: ENTREVISTA A JAIR FERREIRA DA SOUZA I OLIVAN DANTAS E SILVA, MEMBRES DEL NEB

“El dret sobre la terra equival al dret a la sobirania alimentària. Però la llei també determina que a tots els ‘quilombos’ la gestió ha de ser comunitària”

✉ Jordi Panyella

Intèrpret: Joan Ribas

/campanyes@setmanaridirecta.info/

El Núcleo de Estudos Brasileiros (NEB) és una ONG ubicada a Natal (Rio Grande do Norte), una de les zones més pobres del Brasil. Actualment estan assessorant les comunitats d'habitants dels 'quilombos' (assentaments de descendents d'esclaus) sobre com gestionar el retorn de les propietats de la terra que el Govern de Lula va aprovar en una llei l'any 2003. Aquests darrers dies, també, dos representants de l'organització han visitat Catalunya per mirar d'establir un consorci que promogui el comerç just entre els dos països, alhora que intercanviar coneixements amb entitats catalanes de cara a crear xarxes de consum responsable. Són en Jair i l'Olivan.

“El desenvolupament sostenible no és destructiu, afavoreix un repartiment igualitari dels recursos i la riquesa, i és participatiu”

Dieu que l'objectiu del NEB és desenvolupar projectes de desenvolupament sostenible. Què enteneu per desenvolupament sostenible?

Jair: És un desenvolupament que no és destructiu i que també afavoreixi un repartiment igualitari dels recursos i la riquesa, que els preservi per a les generacions futures i que sigui participatiu, una forma de desenvolupament obert a tothom.

Com heu detectat, i com es manifesta, el desenvolupament no sostenible?

En Jair, al mig i amb barret i l'Olivan assegut i amb gorra, a casa del senyor Marino, un dels líders del Quilombo de Cana

Olivan: Amb el contacte directe amb els grups amb els que treballem. Les necessitats són moltes, hi ha un problema molt greu d'aïllament, són comunitats que moltes vegades viuen incomunicades.

J: Quan vam visitar per primera vegada el 'quilombo' (poblat format per antics esclaus fugits que s'establien pel seu compte) ens va semblar que era un camp de refugiats de guerra. Hi ha un problema molt greu de dependència de les comunitats excloses envers els polítics locals, hi ha una cultura política molt cacic, allà en diem coronelisme. També hi ha un problema ambiental molt greu, la desertització, que està en una fase molt avançada. És el problema que la misèria porta a la població a desenvolupar els recursos de forma insostenible, cacen, o tallen la fusta de zones desertes per fer foc, construir...

Quines estratègies utilitzeu per a trencar aquesta misèria econòmica, ambiental i política?

J: La nostra estratègia va dirigida a la recuperació de l'autoestima com a ciutadà de ple dret. A partir del moment en que les persones d'aquestes comunitats s'assumeixen com a ciutadans de ple

dret, comencen a treballar els seus drets polítics, laborals..., però és un procés molt lent d'inserció social.

“Quan vam visitar per primera vegada el quilombo ens va semblar que era un camp de refugiats”

O: Abans, ni ells mateixos s'auto-reconeixien com a comunitat, es rebutjava la pròpia identitat. Això estem intentant superar-ho, que no se sentin orgullosos, però tampoc avergonyits de ser descendents d'esclaus.

J: Com a exemple d'aquest coronelisme, i tot i l'aprovació de la llei de quilombones l'any 2003, nosaltres vam haver de posar una queixa formal a la Fiscalia pública contra l'INCRA (Institut Nacional de Colonització i Reforma Agrà-

ria), que és l'òrgan nacional encarregat de la delimitació de les terres, doncs eren ells els que havien d'aplicar la llei, i no ho feien. El que vam fer va ser acompanyar la gent del 'quilombo' a la Fiscalia i els vam assessorar sobre com redactar la queixa, i fer-ne el seguiment. Aquesta és la feina del NEB, acompanyar.

I la llei, a qui retorna les terres?

J: Aquesta llei obliga l'INCRA a anar comunitat per comunitat, i a

consultar els més vells de cada comunitat quins límits tenen les seves terres ancestrals, els límits de les terres que ells han utilitzat des de l'antiguitat. Ells diuen quina terra cultivaven i treballaven. En base a aquestes informacions s'estableix una delimitació territorial.

La mediació és del Govern perquè són terres públiques. El Govern recupera les terres i les retorna a l'Associació dos Moradores do Quilombo d'Acaua. I serà l'Associació qui gestionarà de forma comunitària les terres.

I per què és essencial aquest fet?

J: El dret sobre la terra equival al dret a produir menjar, a la sobirania alimentària, per tant, equival al futur dels fills i a la continuïtat de la comunitat. Però la llei també determina que a tots els 'quilombos' la gestió ha de ser comunitària. Això suposa una diferència important respecte als assentaments de la Reforma Agrària, on la terra es divideix per lots individuals o familiars i es pot no gestionar de forma comunitària.

Per què aquesta diferenciació?

J: Hi ha una diferència en el component social molt important entre 'quilombos' i els assentats. Als 'quilombos' tenen una vida comunitària que es remunta molt temps enrere. En canvi, en els assentaments, incloent MST (Moviment dels Sense Terra), moltes vegades, els grups d'assentats provenen de parts diferents del Brasil, no porten generacions de gent vivint de forma conjunta. ☺

El 'quilombo' d'Acaua

Acaua és un dels 'quilombos' on treballa el NEB. Ens serveix d'exemple paradigmàtic. Actualment, hi ha els descendents d'esclaus i els latifundistes, que són els descendents dels esclavistes del segle XVIII. "La història es repeteix", diu en Jair.

El NEB hi comença a treballar l'any 1998. Des d'aleshores, s'ha aconseguit que les terres on viuen estiguin ja demarcades (necessari abans del retorn de la propietat de les terres); que hi arribi aigua corrent amb canonades durant sis mesos a l'any, i que els hi posin telèfon públic. I finalment, un tema clau i molt important de fa 2 anys, és que el Govern els reconegué com a comunitat 'quilombona', que és el pas previ per a que es puguin demarcar les terres.

El 'quilombo' d'Acaua és un dels 14 districtes que formen el municipi de Poço Branco. El municipi de Poço Branco consta de 169 km quadrats, i 12.500 habitants. A Acaua hi viuen unes 300 persones, repartides entre 50 famílies que ocupen 38 cases.

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

A FURULAR
Contractació oberta 2006
EL KAPEL (color humano)
Los Guachis
Juanón el Equilibrista
El Pollito de California
Batumbatà
BarXino
Maguilaz
afurular@autonomiadespectacle.com
Tel: 93.443.01.90 Fax: 93.329.71.52

ROM MOJITO CACHAÇA
PINYA COLADA CERVESES
SUCS REFRESCOS VARIS
A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX
PRODUCTES SOLIDARIS
TRÉVOL
SERVEI MERCAT SOCIAL
tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

Soles no podem i de qualsevol manera no val: invitació oberta a persones i moviments socials de tota Catalunya

☞ Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Com molts ja sabreu, des del passat mes de febrer l'espai "Soles no podem i de qualsevol manera" no val ha començat a caminar. En els últims mesos diverses persones i col·lectius s'han reunit en quatre ocasions per a reflexionar sobre com començar a construir un espai polític de trobada que reforci les lluites i resistències de Catalunya. El proper dimecres 4 d'octubre, s'ha organitzat la cinquena trobada per a presentar i debatre sobre aquest espai polític.

**Soles no podem
ha de funcionar
com una
alternativa a les
formes verticals
de fer política**

Com tot el que val la pena, de moment, aquest projecte no està resultant fàcil. Els punts de vista, els ritmes, les prioritats i fins i tot les sensibilitats personals es mostren sovint molt diferents. No obstant això, durant aquests mesos han sorgit una sèrie d'idees que han estat àmpliament compartides sobre com i per a què ha de construir-se un espai com el Soles.

El camí traçat

Des de Soles no podem i de qualsevol manera no val, es contempla com molt necessària la construcció d'un espai polític de

trobada per a canviar la situació d'atomització de les lluites i resistències: "Cal trobar-nos, escoltar-nos, buscar punts de trobada i de lluita comuna". A partir d'aquí, tan sols veuen possible la construcció d'aquest espai des de la diversitat i des del respecte a l'autonomia de cadascuna, sense renunciar a cap de les coses que ja s'estan fent. Es tracta d'obrir l'horitzó per a trobar-se i reforçar les lluites.

En quant al funcionament de l'espai, ha d'expressar-se, visibilitzar-se i funcionar com una alternativa a les formes verticals de fer política i ha d'estar permanentment obert a la participació de totes les persones i col·lectius que així vulguin compartir-lo. Per tant, l'espai ha de ser de i per a totes que resisteixen al capitalisme i lluiten per transformar l'actual sistema polític social i econòmic a través

d'una pràctica política horitzontal, col·laborativa, incloent, solidària i que respecti l'autonomia de cada una de les persones participants.

A algunes els podria semblar poca cosa, a altres que són obviats i que no fa falta reunir-se en llargues sessions per a "això". A moltes, en canvi, els ha servit per a visualitzar que la preocupació està aquí, que existeix una forta voluntat de començar a construir nous espais comuns de trobada i de lluita, que soles no podem i, a més, que de qualsevol manera no val.

Per seguir caminant

L'organització proposa treballar entorn a tres eixos per a prosseguir la construcció de l'espai. En primer lloc, continuar reflexionant sobre la societat i els moviments. Simultàniament, construir o posar en

comú un imaginari social. Es tractaria d'una invitació oberta a aquelles persones que vulguin compartir experiències i propostes concretes que siguin realment transformadores i plantegin solucions als problemes reals des de baix a l'esquerra. I en tercer lloc, fer-se visibles de cara a les properes eleccions municipals de 2007. La proposta consisteix en accions

coordinades amb l'objectiu de denunciar l'absència de solucions als problemes reals per part del sistema de partits, i plantejant com alternativa una nova forma de fer política basada en l'horitzontalitat, a participació activa i, en concret, un imaginari social propi.

Soles no podem i de qualsevol manera no val, planteja algunes idees per a iniciar el debat. L'Altra Campanya seria una manera d'identificar i visibilitzar accions de moviments molt diversos però que s'han posat d'acord en la necessitat de la recerca d'alternatives, espais i formes comunes de lluita. Les accions haurien de plantejar-se per cada grup però sota un paraigua identificador comú, també hi hauria altres accions sobre temes transversals coordinades a nivell local. Es tractaria de coordinar les agendes dels grups perquè, durant el període de la campanya, es baixés la intensitat de l'activitat específica per a dedicar energia a accions de forma comuna.

Aquesta és una proposta oberta per començar a caminar i començar a compartir/construir una alternativa social i difondre-la entre la societat. Sempre en funció de les forces que puguin reunir-se en cada moment. ☺

Per contactar:

SOLES NO PODEM I DE QUALESVOL MANERA NO VAL

Presentació i debat: dimecres 4 d'octubre, 19:30h

Casa de la Solidaritat, c/Vistalegre 15, Barcelona

moviments.net/solesnopodem

Girona percussió: Música i solidaritat caminen plegades!

☞ Directa Girona

/campanyes@setmanaridirecta.info/

L'any 2003 es funda a Girona l'Associació Juvenil Girona Percussió (AJGP) que basa les seves activitats en utilitzar la percussió com a mitjà per a promoure valors com la solidaritat i la interacció cultural. Aquesta associació va néixer com a espai per projectar les inquietuds socials dels membres de la banda gironina de percussió Bloc Quilombo (BQ) i ha organitzat múltiples activitats en els últims temps, com per exemple la creació d'un fons documental de percussió, xerrades, o la participació en manifestacions i concerts de temàtiques socials i reivindicatives.

A part d'aquest treball més quotidià en aspectes socials, l'AJGP va iniciar, ara fa dos anys, el seu projecte central amb la col·laboració del Movimento Nacional de Meninos e Meninas de Rua de Brasil (MNMMR). Aquest projecte, que té entre d'altres objectius difondre la situació actual de les nenes i els nens de Bra-

"El projecte es basa en utilitzar música autòctona del Brasil per aconseguir que el jovent d'allà es motivés més enllà de les seves problemàtiques diàries"

sil o implicar altres organitzacions de Girona i Catalunya en projectes de solidaritat, es basa en utilitzar música autòctona del Brasil per aconseguir que el jovent d'allà es motivés més enllà de les seves problemàtiques diàries. L'AJGP té clar que és necessari portar la realitat del Brasil a la societat catalana, ja que des d'aquí, moltes vega-

des, es veu aquest país gegant únicament com una moda. El projecte s'ha autofinançat i va tenir el punt àlgid quan els membres de l'associació van anar a Maringá, una ciutat brasilera de 313.000 habitants, i van crear una escola de percussió per a nens i nenes, gratuïta i oberta a tothom. L'objectiu no era ensenyar a tocar samba en el bressol d'aquesta, sinó "aprofitar l'experiència de Bloc Quilombo per transmetre així al jovent les ganes de crear i autorganitzar-se. Es tracta d'utilitzar la música com a excusa i reclam per als nens i nenes, amb el fi d'atraure'ls a l'associació i poder parlar amb ells per motivar-los", segons apunten els membres de l'associació. Tot el projecte s'ha elaborat amb la col·laboració del MNMMR que té com a objectius defensar els drets dels nens i les nenes brasileres i iniciar "relacions de confiança" amb els mateixos amb activitats lúdiques i formatives a través de les quals aconseguir apartar-los de la violència del carrer. Cal recordar que actualment hi ha 32 milions (53'2%) de nens brasilers que

viuen en famílies que tenen una renda mensual inferior a la meitat del salari mínim.

Després de l'actuació a Brasil el projecte de l'AJGP continua endavant i els seus membres hi continuen treballant activament. Han elaborat un procés de seguiment sobre l'escola de percussió oberta a Brasil, on han pagat els professors dels nens i nenes, i han pogut comprovar els primers fruits del projecte. A més, continuen amb la idea de traslladar a Girona tota la informació sobre la situació social existent al Brasil. Per exemple, el passat dilluns 26 de setembre van organitzar a Girona una xerrada amb la doctora en Ciències de l'Educació i educadora del MNMMR, Veronica Regina Muller, on es parlà de la situació del jovent brasiler i de les actuacions que s'hi poden i s'hi haurien de fer.

En els últims temps un dels àmbits que també han potenciat com a grup és el de fer tallers de música per a persones de totes les edats i procedències socials. Aquests tipus d'activitats tenen també la idea d'utilitzar la música com una eina davant les situacions generades per la desigualtat existent en la societat. A tall d'exemple, el passat divendres 22 de setembre el grup va fer un taller-actuació amb els presos a la presó de Girona.

Actualment, l'Associació Juvenil Girona Percussió es troba també en un procés d'avaluació i revisió de la feina feta per encarar nous objectius dins els seus projectes de combinació d'aspectes musicals i socials. L'associació té també a una pàgina web on s'exposen tots els seus projectes, la seva agenda o un conjunt de fotos sobre les seves activitats ☺

Per a més informació:

www.blocquilombo.org

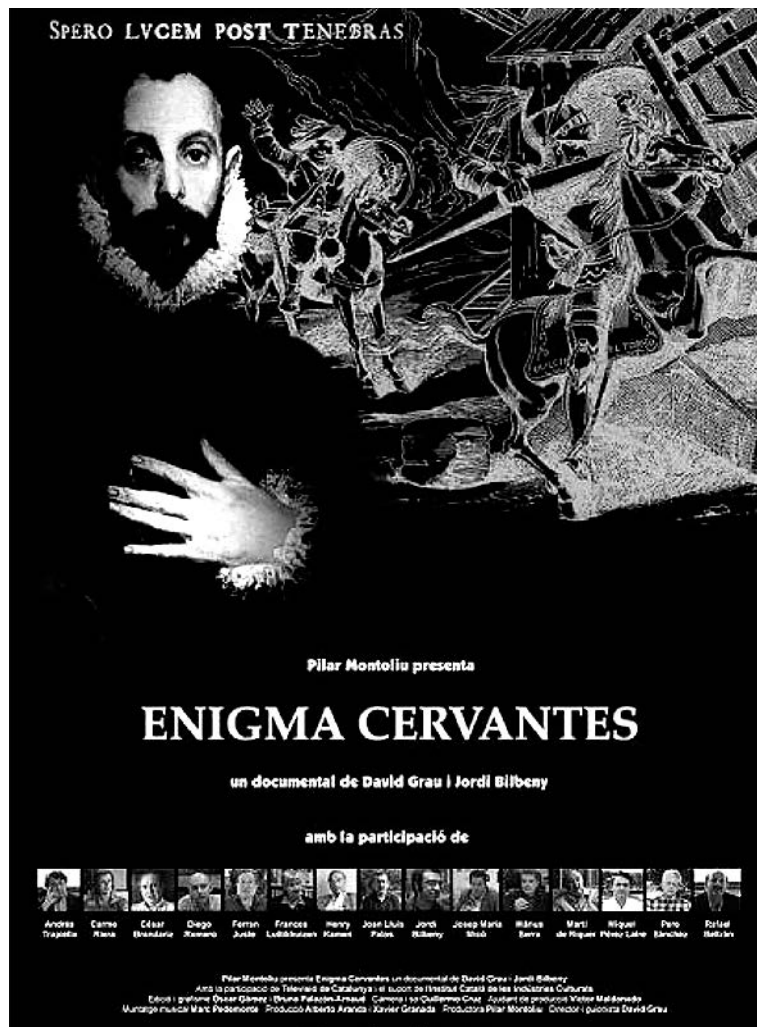

Enigma Cervantes

Reescriure la història dels vencedors

UNA PEL·LÍCULA POSA EN DUBTE L'ORIGEN DE L'AUTOR MÉS IMPORTANT DE LA LITERATURA CASTELLANA

L'origen incert del pare de les lletres castelles no és l'únic a la història, només cal recordar el cas de Cristòfol Colom. Però afirmar que la seva obra cabdal, *El Quixot*, fou escrita en català, tindrà de ben segur unes connotacions que excediran del fet literari. La pel·lícula de propera estrena *Enigma Cervantes*, produïda per Pilar Montoliu, rastreja, de la mà d'historiadors i escriptors, la catalanitat de l'obra de l'autor fins ara conegut com Miguel de Cervantes.

Otger Cataló, el mite fundacional català

La Fundació d'Estudis Històrics de Catalunya es dedica a la investigació de suposades falsedats històriques (cas Colom i Cervantes-Sirvent), i també a recuperar elements bandejats de la cultura i la mitologia populars. Aquest és el cas del projecte Otger Cataló. Així com la mitologia europea atribueix la fundació de l'antiga Roma a dos personatges anomenats Ròmul i Rem, que van ser criats per una lloba enmig de la naturalesa, els Països Catalans tenen el seu mite fundacional en la figura d'Otger Cataló. Aquest llegendari guerrer, com explica l'escriptor i estudiós del pensament català Jordi Salat, va sobreviure a l'escomesa sarraïna entre els segles VIII i IX. Malferit i amagat a les muntanyes del Pirineus, va ser alimentat per la llet d'una ovella i la companyia d'un gos que el va protegir enmig de la naturalesa, lleplant-li les ferides. Un cop recuperat, Otger va reunir un exèrcit amb nous guerrers catalans de famílies nobles, coneguts com "Els 9 Cavallers de la Terra" o també "Els 9 Barons de la Fama".

Segons la Fundació, el mite d'Otger Cataló dona lloc a "una interpretació simbòlica de la catalanitat" que és en la base del "pensament català", una "manera catalana" d'entendre el món que tindria continuïtat des de Ramon Llull fins a Francesc Pujols, passant per personatges com l'arquitecte Antoni Gaudí, el cabalista gironí Bonastruc Porta, o el deixeble de Lluï Arnau de Vilanova. De fet, hi ha qui també engloba en el marc del pensament català el mateix Nostradamus, en realitat, Miquel de Notredame, fill de la jueva conversa Renée de Saint-Remy i del notari català Jaume de Nostredame.

✉ Lèlia Becana / Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

La personalitat de William Shakespeare, el més important escriptor de les lletres angleses, sempre ha estat envoltada d'una àurea de misteri, fins al punt que s'ha arribat a afirmar que potser no fós l'autor de la seva pròpia obra. Què passaria, però, si es dubtés que obres com *El Rei Lear* haguessin estat escrites en el seu idioma, l'anglès?

Això és el que es planteja la pel·lícula *Enigma Cervantes*, dirigida per David Grau i produïda per Pilar Montoliu, de pròxima estrena a les sales. En el film, quinze escriptors, historiadors i erudits —d'Andrés Trapiello a Ferran Juste, Martí de Riquer o Màuriu Serra— obren interrogants i eixamplen els dubtes sobre l'insigne autor del *Quixot*.

La pel·lícula d'*El Quixot* de Montoliu, que ha signat obres com *L'apropiació del descobriment d'Amèrica: una conspiració d'Estat?* (sobre la catalanitat de Cristòfol Colom) segueix la línia encetada per l'investigador d'Arenys de Munt Jordi Bilbeny,

doctor en història moderna de la Universitat de Barcelona, que des de fa quinze anys rastreja la vida i l'obra de Miguel de Cervantes. Bilbeny col·labora amb la Fundació d'Estudis Històrics de Catalunya, una entitat que es dedica a promoure l'estudi, recerca i divulgació d'aspectes de la història catalana que "se'ns han amagat i manipulat", amb l'objectiu "d'aglutinar i sumar esforços i per aconseguir salvar-la i recuperar-la".

Cervantes o Sirvent?

La versió no oficial del grup de la Fundació d'Estudis Històrics de Catalunya es basa en el fet que realment van existir dues persones amb el nom de Miguel de Cervantes. Un d'ells de Castella, d'origen humil, a qui històricament s'ha volgut atribuir l'obra, i un altre de culte, originari de València i contrari a les polítiques uniformistes del govern castellà, que en realitat es diria Miquel de Servent. Fou aquest segon qui escrigué *El Quixot*, pertanyent a una família de nobles que, segons es pot constatar als documents, són presents

al Principat, al País Valencià i a Nàpols; també van passar per Castella i és la branca que, en el seu salt cap a Amèrica, es va passar a dir Cervantes. Segons aquesta versió, l'obra de Sirvent, un cop passada per les tisores de la censura de l'època, fou implacablement traduïda al castellà, com passava habitualment amb molts escriptors.

"Fins a mitjan segle XX els estudiosos no es van posar d'acord a fer l'escriptor Miguel de Cervantes natural d'Alcalà d'Henares", explica Bilbeny. "Però aquesta afirmació, tanmateix, contrasta amb el fet que ell mateix diu que és de Valladolid, de Madrid o de Còrdova", comenta l'investigador en un dels seus articles a la pàgina web de la Fundació, www.histocat.cat. "La biografia que, a partir de la documentació se li atribueix, no concorda de cap manera amb la seva personalitat", diu Bilbeny.

Partida manipulada

Entre les proves que Bilbeny i el seu grup d'investigadors aporta sobre la suposada catalanitat de Cervantes-Sirvent, hi figura una

partida de naixement suposadament manipulada de Cervantes, a més de multitud d'afirmacions extretes de la seva obra en què l'autor deixa el que Bilbeny interpreta que són pistes sobre la seva presumpta catalanitat. Mostres de catalanofília com a Perselides y Segismundia, on escriu: "els cortesos catalans, gent enutjada, terrible pacífica, suau, gent que amb facilitat dona la vida per l'honra [...] s'avancen a si mateixos, que és com avançar-se a totes les nacions del món".

Una altra suposada prova que abonaria la hipòtesi de la traducció castellana d'*El Quixot* per part de la censura de l'època és el llarg rastre que hi ha quedat en forma de centenars de catalanades. Bilbeny i els seus col·laboradors n'han fet una llarga recopilació, que consta a la pàgina web, amb exemples com "Dar una mano de coces al traïdor" (pàgina 40), "Jamás supieron ni pudieron descajar-le la gola" (pàgina 52), "son bonisimas" (pàgina 82), o "castigalos muy a tu sabor (al teu gust/grat)" (pàgina 162).

Pim-Pam-Pum

CLIVE. ARTISTA POLIVALENT DE CARRER

✉ Jordi Vidal
/cultura@setmanaridirecta.info/

“La Rambla s’ha convertit en un museu a l’aire lliure”

El seu últim invent és un motxo amb el que remulla el ciment de la ciutat escrivint frases per provocar la reflexió dels ciutadans i refrescar la superfície del planeta, lluitant així contra l’escalfament de la terra. En Clive, anglès resident a Catalunya, fa més de trenta anys que exhibeix el seu art pels carrers de la Rambla de Barcelona. Actor, pallaso, poeta, inventor, qualsevol ofici és bo per a denunciar el despotisme dels poderosos i la immobilitat de la ciutadania.

Quina és la situació actual per als artistes de les Rambles?
Avui en dia està prohibida qualsevol mena de manifestació artística a la Rambla, exceptuant les estàtues. Aquesta decisió va ser presa durant el Fòrum per part de les

mateixes persones que van organitzar aquell esdeveniment en nom de la igualtat i la diversitat. Bé, van fer fora tots els artistes de sempre, com el Maradona de la Rambla, un mag que també feia molts anys que hi era i jo mateix. El carrer més famós de la ciutat s’ha convertit en un lloc avorrit, on sempre hi ha les mateixes estàtues al mateix lloc.

Així que aquest carrer ha canviat molt en els últims anys, no?
Molt. Abans la Rambla era un carrer obert, on podien veure’s tot tipus d’activitats. Ara s’ha convertit en un museu a l’aire lliure, destinat només als turistes. Un lloc on es violen els drets humans, com la llibertat d’expressió, i la gent de la ciutat no ho sap perquè només passen per la Rambla en festes puntuals com la Mercè o Sant Jordi.

Cada cop és més trista la situació del centre de la ciutat...

Molt trista. La llengua oficial de la plaça Sant Jaume, la que es parla cada dia de l’any, és l’anglès, la dels turistes. Després venen el castellà i el català. A més, tota la gent que fa negocis en aquesta ciutat no viu aquí. Venen a treballar i se’n van. Les persones que no tenen segones residències o cap altra possibilitat de sortir no poden fer res per aquesta ciutat, i tampoc treuen profit del negoci en què s’ha convertit. A mi m’agradaria conèixer gent, d’altres artistes, per muntar espectacles amb més força. Em sento sol en les meves accions pel carrer. Per acabar, en Clive ens recomana un llibre, *La Corporación*, en un capítol del qual diu haver trobat el reflex de la seva filosofia. Ell se sent artista, però no un artista que crea un producte per vendre’l, sinó una persona que té necessitat d’expressar el que sent i observa, regalant-ho als seus conciutadans.

Perspectives sobre el “Distrito Quinto”

UNA MIRADA SOBRE LA IMMIGRACIÓ AL BARRI DEL RAVAL

24 MIRADES SOBRE EL RAVAL

Del 28 de setembre fins el 13 d’octubre, de 19 h a 22 h
La Vaqueria (local del SCI Catalunya, c/ del Carme, 95)
Entrada gratuïta.

✉ Santi Eizaguirre
/cultura@setmanaridirecta.info/

Del 28 de setembre fins el 13 d’octubre pot visitar-se de manera gratuïta l’exposició fotogràfica *24 mirades sobre el Raval*, resultat d’un intercanvi juvenil organitzat pel SCI-Catalunya i que ha reunit 24 joves provinents d’Hongria, Lituània, Itàlia i Catalunya amb l’objectiu de conèixer millor la situació de la immigració al barri del Raval i de realitzar fotografies que reflexin el seu punt de vista sobre aquesta situació.

El plantejament d’una perspectiva coral pot oferir una òptica caleidoscòpica per ressaltar les condicions de vida d’un lloc on trobem un ampli ventall d’origens, trajectòries i activitats. La proposta és una bona oportunitat per fer una guipada a les especificitats del que va ser fins fa poc conegut com a “*Distrito Quinto*” o Barri Xino de Barcelona. Un barri que acull una constant ebullició on es manifesten, dia a dia, els petits contrastos i els grans conflictes que s’originen en la confluència del tràfic

d’històries paral·leles amb orígens molt diversos. Un espai on es perceben a ull nu, tant les potencialitats que caracteritzen la vida en un context intercultural, com també les limitacions que el mestissatge es troba en el seu desenvolupament. Els edificis de pisos petits amb els seus carrers estrets, la nostalgia del sol i els terrats plens d’antenes, junt amb l’enorme quantitat de llocs insòlits que configuren un paisatge construït en base a les mirades de moltes generacions, han constituït, sens dubte, una escenografia privilegiada per als participants d’aquesta exposició fotogràfica.

El paisanatge, la gent que fa respirar cada racó del barri esdevenint-ne la seva singularitat més important, junt amb l’objectiu d’oferir un retrat de la immigració i l’ullada interior de cada una d’aquestes 24 mirades sobre el Raval, seran, de ben segur, les línies d’expressió protagonistes de la mostra. Durant la inauguració es compartirà amb la presència de tots els participants, alguns dels quals faran una valoració de la seva experiència i comentaran les fotografies exposades.

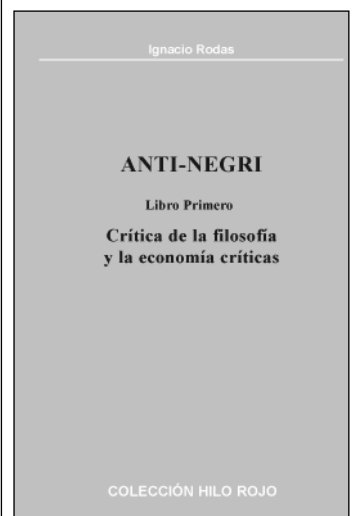
Publicitat

EDICIONES CURSO

www.edicionescurso.com
pedidos@edicionescurso.com
edcurso@edicionescurso.com

NOVETAT

Ignacio Rodas
ANTI-NEGRI Libro Primero
Crítica de la filosofía y la economía críticas
372 pàgines / 20,80 e.

La mirada que petrificà la Medusa

EXPOSICIÓ SOBRE L’EVOLUCIÓ DELS MITES FEMENINS

PARAULA DE MEDUSA

Museu d’Història de l’Hospitalet, c/ Joan Pallarès, s/n
De dimarts a divendres, de 10 a 13 h i de 17 a 20 h
Dissabtes i diumenges, d’11 a 14 h
Fins al 10 de desembre

✉ Santi Eizaguirre
/cultura@setmanaridirecta.info/

El Museu d’Història de l’Hospitalet de Llobregat celebra, amb una exposició sobre l’evolució dels mites femenins, la recuperació d’un cap de Medusa d’època romana trobat als voltants de l’església de Santa Eulàlia de Provençana.

La peça, un medalló circular en marbre groguenc, va ser trobada el segle XIX i des dels anys 30 ha format part de la col·lecció permanent del Museu d’Arqueologia de Catalunya. Tot i que es tracta d’un dels símbols que identifica el Museu d’Història local, la seva potestat encara es troba en tràmits de ser reconeguda oficialment per les institucions.

L’exposició, en que reapareix de moment la peça dins les vitrines del museu, es titula *Paraula de Medusa* i vol donar veu a la reflexió al voltant de la imatge social femenina al llarg de la història. Una història en que la dona ha estat en moltes més ocasions representada que escoltada. Una dona que ha estat més aviat motiu d’inspiració per a la construcció d’objectes artístics

que reconeguda com a subjecte històric amb una mirada i una veu pròpies.

La Medusa, segons la versió més coneguda del mite grec, era originàriament una dona molt bonica, que fou seduïda, o violada, pel déu Poseidó dins d’un temple dedicat a Atena. Aquesta profanació enfurismà Atena i com a venjança convertí Medusa en un monstre alat que tenia serps enlloc de cabells i vivia promiscuament desterrada amb les seves germanes les Gòrgones.

Medusa, que fou temuda i utilitzada per la seva mirada petrificadora, fins i tot després de ser decapitada per Perseu, ofereix un paradigma sobre algunes de les creus que encara avui persegueixen la feminitat. Per contra, la seva figura sintetitza també la imatge de la fertilitat. La narració mitològica explica també que la Medusa tenia una sang capaç de fer ressuscitar els morts i que d’ella en nasqué Pegàs, el cavall alat. Així, per acabar amb la maledicció que condemna qui la mira a esdevinir pedra, caldrà que mirem la Medusa amb uns ulls capaços de contemplar l’alteritat en tota la seva magnitud.

La cara oculta del frigorífic

CONXITA

Amb lletra petita

(Gaztelupeko Hotsak)

Helena Casas, veu. Roger pineda, guitarra elèctrica. Pep Pastor, baix elèctric. Oriol Casas, bateria i programacions. Marc Marcé, so.

www.conxita.org

✉ Roger Palà

/cultura@setmanaridirecta.info/

Després de passejar-se pels escenaris de tot Catalunya i part de l'estranger amb Carles Belda sota el nom de Pomada, Helena Casas presenta ara en format disc la seva nova proposta: Conxita. A tots aquells que hagin ballat alguna vegada als ritmes animats de pandereta i acordió del duet Belda-Casas, cal advertir-los que en aquest disc no hi trobaran ni rastre de les sonoritats folk que van impregnar les seves cançons: *Amb lletra petita* és un disc de pop, o de "pop trist", com l'ha batejat la mateixa autora.

Seria fàcil, doncs, parlar d'un gir copernicà en la trajectòria de l'Helena Casas: amb Pomada feia música festiva,

fusió de folk i electrònica. I Conxita, en canvi, fa una proposta típicament adulta, pop d'arrel anglosaxona, guitarra, baix i bateria, i pocs ornaments. Però Conxita segueix tenint algunes característiques comunes amb Pomada, més pel concepte i per la manera de treballar la música que no pas per la música en sí. La necessitat de fer les coses a mà, sense passar pel filtre de les grans discogràfiques ni de les produccions innecessàries. L'exploració de les possibilitats del boca-orella abans que les d'una campanya de promoció corrent. La imperiosa autoobligació de fer les coses el màxim de bé possible. I per sobre de totes elles, la capacitat de convertir en quelcom senzill coses que són molt complicades. Com Antònia Font però al revés: si el grup de Joan

Miquel Oliver fa cançons d'èpica surrealista, Conxita fa poesia de les coses quotidianes.

D'exemples, tindriem temes com "Darrera la nevera", feliçment recuperada de la seva primera maqueta (disponible a la web), on fa poesia de la cara oculta del frigorífic. O "Viquings", on rememora una festa de disfresses a la Sèpia Verda per parlar de la joventut que sembla que se'n va. O "Torrefiel", amb lletra dels Ovidi Twins, on evoca els paisatges d'asfalt i *bakaletos* d'aquest barri de la València perifèrica.

Per a tots aquells que vulgueu fer-ne un tastet, podeu visitar la pàgina web (on de moment hi ha penjada la primera maqueta del grup). I el diumenge 2 d'octubre presenten el seu treball directe al Teatre Llantíol de Barcelona.

Mall

CATALUNYA PUNKS
(Bullanga Records)
Hardcore

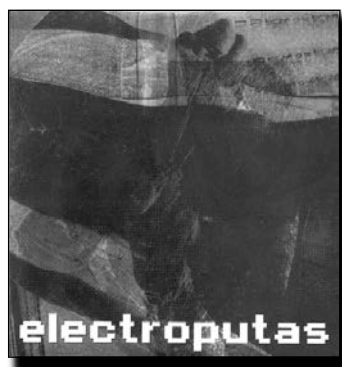
Aquesta formació urgellenca nascuda l'abril de 2003 descarrega un enèrgic i potent rock i hardcore, amb lletres compromeses i un contingut social i nacional. No són nous en el panorama musical ponentí: tots ells provenen de diversos grups i ja tocaven junts a B'N'B l'any 1996.

Als seus inicis, el grup estava format per cinc nois i una noia, i tot i que ara ja no hi ha la veu femenina, conserven la seva qualitat i força. En els seus textos, expressen les seves inquietuds i crítiques, amb una certa poesia. Des del no individualisme al feminisme, de la memòria històrica fins a l'alliberament dels pobles. I això, com ells mateixos

diuen, en la llengua en que se senten més còmodes i en la que parlen, el català.

A l'actualitat, toquen en diferents festes i espais alternatius, i preparen un nou disc per la tardor. A més, el 2003 van editar una maqueta amb dos temes i han col·laborat al disc col·lectiu *Catalunya Punks*, amb Red Banner i El Corredor Polonès, produït per Bullanga a la primavera de 2005. També es pot escoltar el tema "Crida fort" al segon recopilatori de l'Arran, *Cultura de Resistència* (2004).

Tenen una pàgina web (des d'on es poden escoltar i descarregar tots els seus temes. DIRECTA Ponent.

Electroputas

ELECTROPUTAS
(Zientovolando)
Tecno canalla

Bandersats del moviment del neocalorisme, Electroputas presenta el que podríem entendre que és el seu primer disc (es fa difícil seguir-los entre demos, maquetes i obra penjada directament a la web), que edita la discogràfica Zientovolando, impulsada per Javi Zarco, un inquiet personatge del mestissatge barceloní que ha treballat amb Dusmigué o, en l'actualitat, amb Ojos de Brujo. Format per músics procedents de grups d'electrònica i beat de la Barcelona més canallesca —com Maguillaz, La Kinky Beat o La Ultra Violeta Experience—, la proposta d'Electroputas és un atemptat a la

moral d'Occident que passa per remescar artistes de flamenc i copla per donar-los una nova ànima tecno, break beat o drum'n'bass. Des de Camarón de la Isla a Lola Flores, Kiko Veneno, Las Grecas, Los Chichos o Los Chunguitos, passant per incursions al rock (Jimmy Hendrix) o al jazz (Ella Fitzgerald). Una autèntica desfassada que està arrasant a les pistes de ball de l'underground metropolità, on sentir els remixes de "Maravillatela" o "Mi barca" ha esdevingut la norma habitual. Les seves cançons, a més, es poden descarregar a <www.electroputas.net> R.P.

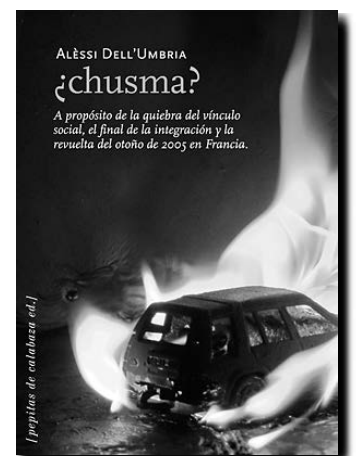
Trece rosas

TEATRE
COMPANYIA DELIRIO
SALA TANTARANTANA BARCELONA
DEL 30 DE SETEMBRE AL 22 D'OCTUBRE

La segona obra programada a aquesta sala alternativa de l'escena barcelonina serà la titulada *Trece Rosas*, de Júlia Bel dirigida per ella mateixa i que comptarà amb les actrius Carme Poll, Carla Carissimi, Magdalena Tomàs, Susanna Barranco i Resu Belmonte. El teatre aposta, una vegada més, per una obra ideològica en aquesta catorzena temporada en la que es reafirma una cartellera en la que destaquen més número d'obres de directors i dramaturgues que d'homes, fet, si més no, curiós i esperançador.

L'obra rescata de la memòria el cas de tretze noies que van ser afusellades injustament a la presó madrilenya de Ventas en acabar la Guerra Civil, l'agost de 1939. L'impactant del fet fou que totes elles eren menors d'edat i ja havien estat protagonistes d'altres obres com el llibre *Las rosas rojas* de Carlos Fonseca.

Fou una de les seves companyes de presó, que va sobreviure, qui les va dedicar un poema: "*Trece rosas han tronchado del eterno rosal...*". L. B.

¿chusma?

LLIBRE | ÀL·LESSI DELL'UMBRIA | PEPITAS DE CALABAZA LOGROÑO | SETEMBRE 2006 | ISBN 84-88455-59-3 | 152 P.

Amb el sobretítol "A propósito de la quiebra del vínculo social, el final de la integración y la revuelta del otoño de 2005 en Francia" i lluny de qualsevol discurs prepotent, moralitzant o pseudoinsurreccionalista, aquest rigorós i aclaridor text situa els esdeveniments de la tardor de 2005 a França dins del procés de desintegració social i reforçament de l'Estat-Leviatan iniciat a tota Europa. I ho fa amb la intenció d'obrir un debat real i proposar una perspectiva revolucionària davant del xantatge politicomediatí que ofereix, com a opció ineludible, l'elecció entre la integració laica i democràtica enfront el comunisme ètnicoreligiós o pseudocultural. L'autor d'aquest llibre no és, per fortuna, ni sociòleg ni periodista ni militant. A principis dels anys 80 participà en la primera gran revolta de las *banlieues*. Després va assistir, impotent, a la seva derrota i recuperació, així com a la instauració d'un autèntic *apartheid* social, les etapes del qual i mecanismes de constitució, des del final del colonialisme fins a l'actualitat, recapitula en el text. Així doncs, aquest assaig ens ofereix molt més que una història de la revolta dels suburbis o de la immigració, ja que no es limita a donar les claus de diverses dècades d'evolució social (que ja és tot un èxit per si mateix), sinó que proposa orientacions concretes per al present i el futur immediats. J.L.

RECOMANEM

GUATEMALA

Inauguració de l'exposició "La memòria contra la impunitat", Guatemala, una lluita contra les dictadures, la impunitat i l'oblit. Hi haurà una xerrada a càrrec de Feliciano Macario, dirigent de la Coordinadora de Vidues de Guatemala (CONAVIGUA). Organitza Entrepobles i URV Solidària. Serà aquest divendres a les 19h a la Sala de Graus de la Facultat de Jurídiques de la URV, Avgda. Catalunya 35, Tarragona.

CABARET A LA MAKABRA

Dijous, a les set de la tarda, el CSO Makabra del Poblenou barceloní organitza la **7a edició del Cabaret Dia de Sol**, amb Circ musical i varietats. Serà al c/ Tànger, 40. És una bona manera per acostar-se a aquest Centre Social Okupat i conèixer-hi totes les activitats que hi fan.

DIJOURS 28

Contacontes MONT-ROIG DEL CAMP

Dedicats a la canalla, a càrrec de l'escriptora valenciana Marta Marca. Organitza l'Associació Cultural Brot. 18 h Biblioteca Pública Joan Miró

Llibre BARCELONA

Presentació de *Nosotros, los pueblos de Europa, lecciones francesas para repensar Europa y el mundo*, a càrrec Carlos Jiménez Villarejo, ex-fiscal anticorrupció 19.30 h CCCB c/ Montalegre, 5

Xerrada i passi de video BARCELONA

Sobre la instal·lació de papereres al riu Uruguay. Amb la participació de Vicente Aranda "el Ruso", de l'Assemblea Mediambiental de Gualguachu. Convoquen, entre d'altres: Uruguays de Barcelona, Retruco, Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista. Entrada lliure. 20 h Casa de la Solidaritat c/Vistalegre, 15

Audiovisual BARCELONA

Projecció de *Perú, tres fotògrafs, tres mirades: Juan Díaz, Carme Esteve i Alfons Rodríguez*. A l'espai de fotografia Francesc Català-Roca. 20 h Casa Golferich, Gran Via, 491

Cinema GIRONA

Nueve Vidas (V.O.), una història de com nou dones se les empesquen davant els infortunis. 22.30 h Cinemes Truffaut c/Portal Nou, 7

Fotograma de *Nueve Vidas*

DIVENDRES 29

Concert MOLINS DE REI

IX Festes Populares Molins 06, amb Roig, Red Banner, Camarada Kalashnikov i PD El Capità. Organitza: Comissió de Festes Populares. 22 h Parc del Llobregat

DISSABTE 30

Esport MOLINS DE REI

Torneig de ping-pong, dins les actes de l'onzena festa major alternativa de Molins Sense Rei 17 h CSO Kasablanca c/Catalunya, 2

Folk TORREDEMBARRA

Acta d'inauguració del festival Gaià Folk 06 amb l'actuació de Beniterrània amb les veus de Josep Aparicio "Apa" i Teresa Segarra, dues de les veus més destacades de cantors. Des de la Plaça Mossèn Joaquim Boronat i pels carrers de la vila fins a la plaça del Castell. (En cas de pluja es trasllada l'acte al Pati del Castell.) 19 h Pl. Mossèn Joaquim Boronat

Josep Aparicio i Teresa Segarra

Concert MOLINS DE REI

Concert de les festes alternatives amb els grups DKV, Kasparata, Kako i Artrosis Cerebral 22 h. CSO Kasablanca c/Catalunya, 2

Llibre MONT-ROIG DEL CAMP

Presentació de *Éric i l'Exèrcit del Fènix i TV3 a traició. La veu de Catalunya o la veu d'Espanya* a càrrec dels seus respectius autors, Èric Bertran i Víctor Alexandre. 20:30h Casa de Cultura Agustí Sarda c/ Mare de Déu de la Roca, 5

Èric Bertran i Víctor Alexandre

Concert LLEIDA

Concert amb Pirat's Sound Sistema i Obrint Pas. Festes de Tardor. Gratuït 23 h Rambla de Ferran

DIUMENGE 1

Castells TARRAGONA

21a edició del concurs bianual de castells que aplega les 18 millors colles castelleres de Catalunya. 11 h Plaça de Braus

Concert BARCELONA

Percussió amb Camut Band, presentant Kiting Kita (walking with rithm). 5 euros. 19h Ateneu Popular de Nou Barris c/Portlligat, s/n

SORTIM DE CASA

DIUMENGE 1 D'OCTUBRE

12h Pg. de Gràcia / Rda. Sant Pere Manifestació contra les forces d'ocupació al Líban, Iraq, Afganistan i Palestina. Per més informació pots consultar: www.atuementlaguerra.org

DIMARTS 3 D'OCTUBRE

10:30 h Jutjats del passeig Lluís Companys 5, Barcelona

Concentració de suport durant el judici pels fets del Saló de l'Ensenyament. ORGANITZA: SEPC

MARXA CAP A LA MANIFESTACIÓ PER UN HABITATGE DIGNE DISSABTE 30 SETEMBRE

15:30h 16:10h 16:30h 17:00h 17:30h 18:00h

llumencor Ll. Lluçanet
pg.maragall
camp de l'arpa
avinguda gaudi
jardins de gracia
pg.catalunya

ELS BARRIS ES REVOLTEN CONTRA L'ESPECULACIÓ

- Des del 1997 al 2005, increment del preu dels pisos: 150%
- increment dels salaris: 34.5%
- El 2001 a Barcelona província hi havia 307.859 habitatges buits...
- Preu mitjà del lloguer: any 1999: 355 euros any 2005: 674 euros
- A Barcelona es produeixen 10 desnonaments al dia.

DAVANT D'AIXÒ ET CONFORMES O T'HI APUNTES?

PUNTS DE TROBADA DEL RECORDAT: 15:30h METRO LA GUARDIA 16:10h METRO LA GUARDIA 16:30h METRO LA GUARDIA 17:00h METRO LA GUARDIA 17:30h METRO LA GUARDIA 18:00h METRO LA GUARDIA

SUBSIDIANTS: - VINE AMB BIC, PATINS, SKATE... - PORTA D'ARCA QUE FAGA SOROLL - FES EL TROC QUE FUGISSI - PORTA LES TEVES KILI FINDER - S'HAUEN PORTANT L'ESPECULACIÓ NO S'HAUEN

MÉS INFORMACIÓ: BOULEVARD@BLOQUEJEM.COM PROTECCIO@BLOQUEJEM.COM ORGANITZA: EL POBLE?

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

NO OBLIDEU...

AI CENTRE SOCIAL LA ÒPERA,

Tots els dimecres a les 19h pots participar del Taller de Serigrafia. A les 20:30h assemblea del CSO. És al carrer Josep Prats 56-58 de l'Hospitalet de Llobregat. «M» Av. Carrilet L-1. Al costat del mercat.

La indirecta

L'ENTREVISTA // EVA GARCIA, COORDINADORA DE TRANS-FORMAS

“Se'ns ha robat la possibilitat d'expressar-nos en escena”

“No som un grup de hippies que creiem que s'han de destrossar les presons sinó que, ho creiem però, a més, treballem seriosament”

Mariona Ortiz
/entrevista@setmanaridirecta.info/

És llicenciada en art dramàtic i una de les dues persones creadora de Trans-Formas, una associació que té dos anys de vida però un ritme d'activitat frenètic. Petitona i enèrgica, ens explica que el que volen és implantar aquí, adaptat i actualitzat, el Teatre de l'Oprimat i el Teatre Social, democratitzar l'escena i crear multiplicadors de participació democràtica.

Què és el Teatre de l'Oprimat?
És un moviment teatral que neix els anys 70 a Brasil, arran de la dictadura. La gent de teatre (Augusto Boal i els seus col·laboradors) es comença a apropar a treballadors de les fàbriques, a camperols i a la gent dels barris i, per mitjà del teatre, intenten explicar aquelles coses de les quals no es podia parlar.

En què consisteix?
Són obres en les quals es presenta una situació molt clara, on hi ha un oprimat i un opressor, i una sèrie d'aliats per a cadascú. La situació es va desenvolupant fins que arriba un punt culminant en el qual l'oprimat no pot fer res més per aconseguir els seus desitjos i l'obra acaba malament. En aquest moment, hi ha un personatge intermediari que demana al públic que entri en escena per modificar la situació. La idea no és tant buscar solucions utòpiques sinó tractar de buscar alternatives i tractar de dialogar sobre una problemàtica comú. En definitiva, buscar respostes creatives i sentir-nos partícips del canvi que podem generar al nostre entorn. Després va seguir evolucionant i es va crear el Teatre Legislatiu. Arrel d'aquestes alternatives que el públic donava, junt amb experts en Dret, es creaven projectes de llei que es duïen als ajuntaments. De fet, a Rio de Janeiro hi ha lleis fetes amb aquest mètode.

A Trans-Formas dieu que també feu Teatre Social. Què és?

Està sense definir i depèn de qui es consulti donarà una definició més pedagògica, més terapèutica o més teatral. Nosaltres defensem que qualsevol teatre té un contingut social però és que avui, d'alguna manera, al teatre se li ha restat aquest contingut. I sobretot se'ns ha robat la possibilitat d'expressar-nos en escena, s'ha fet molt poc democràtic. Se suposa que els professionals són els únics que poden fer obres, i llançar-nos un missatge a la resta, que és el seu missatge. Nosaltres volem democratitzar això. I també volem demostrar que tothom pot fer

Eva Garcia, caracteritzada per a una obra de teatre

teatre, perquè es pressuposa que els presos no poden fer un teatre de qualitat, els psicòtics tampoc... quan, al final, l'únic que cal és trobar un llenguatge diferent.

En definitiva, buscar respostes creatives i sentir-nos partícips del canvi que podem generar al nostre entorn

Un dels projectes que teniu entre mans és Teatro Dentro, que és teatre a les presons. Explica'ns d'on ha sortit.

Teatro Dentro neix a partir d'una proposta de la directora de *Teatro Dentro* de Milà, que és una companyia de teatre dins d'una presó. Aquesta directora havia muntat feia 15 anys un taller de teatre dins una presó que havia acabat sent una cooperativa de teatre de presos. Hi havia presos que es formaven com a actors professionals i feien muntatges teatrals que, a tots nivells, es podien equiparar als muntatges teatrals que es fan a

Europa. Altres presos rebien formació en il·luminació, com a tècnics de so... A mida que anaven passant a tercer grau, la formació rebuda els permetia treballar fora de la presó. El projecte era una utopia perquè d'una banda s'estava produint un canvi a nivell emocional i cultural però, a més, hi havia una projecció professional, que sempre falla a les presons. I l'índex de recaigudes millorava moltíssim. A més, han aconseguit que la gent vagi a veure les obres, com anirien al teatre, però dins de la presó. L'única diferència és que has d'entrar a la presó abans d'entrar al teatre però després la qualitat és tan extrema que t'oblides que has entrat en una presó.

I què esteu fent a Quatre Camins?
Coneixent l'experiència de Milà (i dins d'un projecte europeu més ampli de formació) ens vam animar a posar en pràctica una experiència similar. Hem estat un any negociant amb la Generalitat perquè hi havia elements als quals no estàvem disposats a renunciar. Per exemple: si treballàvem en una presó d'homes volíem que entrassin dones actrius del carrer a formar part del grup. Volíem no ser contractats per la Direcció General d'Institucions Penitenciàries. Volíem que no hi hagués selecció de presos, que qualsevol pogués venir. Que fossin presos de tots els mòduls. Que pogués entrar públic del carrer, almenys en una representació... I que els pressupostos fossin diversificats, tenent que

de les presons ens n'hem de responsabilitzar tots. Les tenim absolutament invisibilitzades, no existeixen per a ningú, i al final només són un reflex del que hi ha a fora. Estàvem plantejant coses que semblaven una paranoia a la gent amb qui estàvem parlant, però després de molt negociar ens van dir: “demostru-nos-ho”. Vam arribar a l'acord de fer una fase pilot de quatre mesos, de març a juny de l'any passat, a Quatre Camins.

I com va anar l'experiència?

Vam entrar quatre persones del carrer. Nosaltres en un moment donat dirigim les activitats perquè tenim més experiència en teatre i amb les tècniques però a l'hora de presentar l'actuació, tots actuem. I evidentment no tenim els papers més importants perquè ho estem veient des de fora. Vam estar treballant amb els presos dues hores diàries durant els quatre mesos de dilluns a dijous i després, l'últim mes, hi vam estar anant al matí, a la tarda, dissabtes... Perquè clar, en el fons, era gent que feia teatre des de feia molt poc temps i volíem fer un bon muntatge perquè haviem de demostrar que el que estàvem fent no era un *cuento*.

Què ha estat el més difícil de treballar a la presó?

Per al centre, la nostra intervenció ha estat una batalla de territori. Havíem de lluitar cada dia perquè entenguessin per què estàvem allà i perquè valoressin la nostra feina. Que la peça estigués ben muntada va ser clau perquè, quan la van veure, la gent va valorar la nostra actuació i van entendre que no som un grup de *hippies* que creiem que s'han de destrossar les presons sinó que, ho creiem però, a més, treballem seriosament. I el fet que nosaltres toquem els presos, els donem dos petons quan entrem i quan sortim, no implica que quan estem treballant amb ells no siguem exigents i responsables. En el fons, els conflictes han estat molt de no saber com funciona la casa. Per exemple, no sabíem com funcionaven els permisos, si volíem treure els nois abans per assajar havien de signar, si volíem entrar elements per a la coreografia havíem de demanar permís per tot! Per exemple, com entres un martell en una presó...? No vam poder entrar un trepant i no vam poder posar un arnés al sostre, que el volíem posar, però vam aconseguir entrar una bastida! La gent flipava quan veia que entràvem una bastida. I nosaltres també els havíem de demostrar que no posàvem en perill la seguretat, que no transgèrem les normes. És a dir, malgrat que a mi m'encantaria que no existissin, haig d'assumir que estic treballant en una presó. ●

Ajuntem totes les forces...

Jordi Martí Font
/jordimartif69@mesvilaweb.cat/

Apa (Josep Aparicio), estripa el silenci i canta que hem heretat un vell somni / que és somni de llibertat, mentre Josepa (Josepa Blasco) li proposa que ajuntem totes les forces / per a fer-lo realitat. Les bones intencions, però, rebran el corresponent sabotatge de qui espera com un lleó per saltar-nos a la jugular.

Els joves que aposten per comprometre's en la lluita social passen la grip de buscar enemics a la vora

Cada nova remesa de joves que aposten per comprometre's en la lluita social passa la grip de buscar enemics a la vora, que per nombre i proximitat és on més es nota la migradeta força que puguin fer. Primer buscaran l'enemic ben a la vora i després argumentaran sobre alguna curiosa diferència de matís que esdevindrà, un cop analitzada i corroborada pels experts de la ideologia, impossible d'obviar. S'hi afegiran quatre històries més o menys magnificades del que aquells ens van fer fa anys i que no els ho perdonarem mai, què en són de dolents!, i au, de cap a l'escissió, la baralla entre semblants o, encara pitjor, la violència contra els i les qui són, per a la resta de la humanitat, tan semblants a nosaltres que ens veuen iguals. Ben contents, els gurus de cada grupet esdevindran imprescindibles als nous adeptes per entendre per què aquells no són nosaltres ni nosaltres, ells. Els gurus respiren alleujats per no haver de compartir les engrunes de poderet que tenen amb altres gurus. I la policia, rebentant-se a riure; els rics, de vacances perpètuas; els vells de la nostra corda, gratant-se el cap; i la majoria, sense entendre res.

contra publicitat

HI HA COSES QUE ELS DINERS NO PODEN COMPRAR.
Per tot el demés,
YOMANGO.

SISA

Yomango